

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. VII-VIII. szám 2016. július-augusztus hónap

Momo

Mindég kreativitást feltételező időszak a hitoktató életében a tanév utolsó egy-két hete. A nebulók egészen „felpannolt” állapotban vannak a rohamléptekben közelítő vakáció miatt, a gondos készületet elvárni hiú ábránd, a jegyek fölfelé tornászása is kinnal-keservvel sikerülhet... Egyszóval: kell valami frappáns végszó. Valami „lajtosnak” tűnő, ami ugyanakkor mégis jó szívvel tehető nyári úti batyuba.

A Bárdos iskola negyedikesei így ismerkedtek meg az utolsó órákon Momoval, Michael Ende 1973-ban megje-

lent meseregényének gyermekhősével. A német író munkája cseppet sem veszített aktualitásából, sőt, időszerűbb, mint valaha.

A filmvászonra álmódott elbeszélés borzas kis hősnője, Momo, sikerrel veszi fel a harcot az Időtakarékpénztár urai ellen, akik csellel érik el, hogy az emberek lemondva minden idejükről, ami a szeretet, meghallgatás, barátság ápolásának ideje, csak a hasznosság és előrejutás érdekében igazgassák életüket. Hogy az utilitarizmus, azaz a haszonelvűség alantas csapda? Ugyan, kit érdekel? Hogy a fékevesztetten pörgő mókuskerékből nincs kiszállás és életünk elszürkülésével fizethetünk érte? Ez sem nagy ár – sugallják e kísérteties társaság arctalan csinovnyikjai.

Momo, a csupaszív lelenc lány egyszerűségével, tisztaságával meghódítja a kisváros polgárait és visszaszerzi számukra az orvul elrabolt időt. Bátorsága, hősiessége példaszerrű. Vállalkozását Hora mester, az Idő titokzatos ura támogatja. Egy teknősbékával és egy szál virággal, ún. „idővirággal” néz szembe a jól szervezett és mindenre elszánt sereggel.

Az önsorsrontó életelv magában hordja büntetését: az Időtakarék korlátlan hatalmának hitt urai úgy oszlanak szét Momo kitartását tapasztalván, mint a köd a nap fényében.

Elérkezett a nyár, a kikapcsolódás, a pihenés ideje. Annak az ideje, hogy az igazán fontosra, a szeretteinkre, a barátainkra és önmagunkra végre több időt szánjunk. Engedjük, hogy ez a kicsiny Momo odafészkelje magát az ölünkbe és folyton folyvást emlékeztessen az egyetlen lényegesre: az idő bölcs felhasználására. Mielőtt még az igazi Hora mester, az Idő Ura számadásra szólítana minket és leltárt kéne készítenünk ajándékba kapott idővirágainkról.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

A XXXV. zsoltár

- Álomban újra Akácligetkúton jártam – mondta Karsai Ákos, és megfogta a felesége kezét. – A kocsijúton derékig érő mezei virágok nyíltak, a száruk, mint a kötél, olyan erős volt. Hiába húztam, rángattam őket, hogy néhány szálát csokorba szedjek, nem bírtam kitépni egyet sem. Az erőlködéstől fáradtan be akartam menni az egyik házba, hogy kérjek egy kést, de megtorpantam a látványtól. A házakat nagy, fekete berliner kendők takarták. Tudod, azok a rojtos, nehéz szagú, vastag kendők, amelyeket ma már csak öreg parasztasszonyok viselnek.

Ilona a férjét figyelte. Ákos sokszor és sokat mesélt Akácligetkútról, ahol életének boldog, békés korszakát töltötte. Olyankor úgy érzi ő is, hogy ott van vele együtt, abban a zemp-léni kisközségben.

- Botorkáltam egyik háztól a másikig – folytatta Ákos –, a kendőszörnyek óriás rojtjait tapogatva, és kiáltoztam Hegedűséknek, Ondáékknak, Botoséknak, szólígtattam az öreg Mészárosot, de hasztalan, nem válaszolt senki. Később bementem a református templomba. Az ajtó tárva, de bent egy lélek sem. Beültem egy padba, szemben a szószékkal, és hallgattam az orgonát, amely teljes erővel szól, bár senki sem játszott rajta. Az egyik legszebb kálvinista zsoltár, a XXXV. zúgott, morajlott fel belőle.

- Énekelj el – kérte Ilona.

És Ákos lassan énekelni kezdte:

Perelj Uram perlőimmal,

Harcolj én ellenségimmal,

Te paizsodat ragadd elő,

Én segedelmemre állj elő...

- Béla bácsi kedves zsoltára volt ez – mondta később elgondolkozva –, legtöbbször ezt játszotta az orgonán. És hogy! Sok orgonaművészt hallottam azóta, de nekem az orgonát ma is a nagybátyám jelenti a XXXV. zsoltárral.

- Igazán meglátogathatnánk már – nézett rá Ilona –, olyan régen tervezzük, hogy elmegyünk Akácligetkútra, és mindig csak terv marad...

- Nyáron elmegyünk – ígérte Ákos.

- Ezt mondtad tavaly is.

- Az idén biztosan elmegyünk.

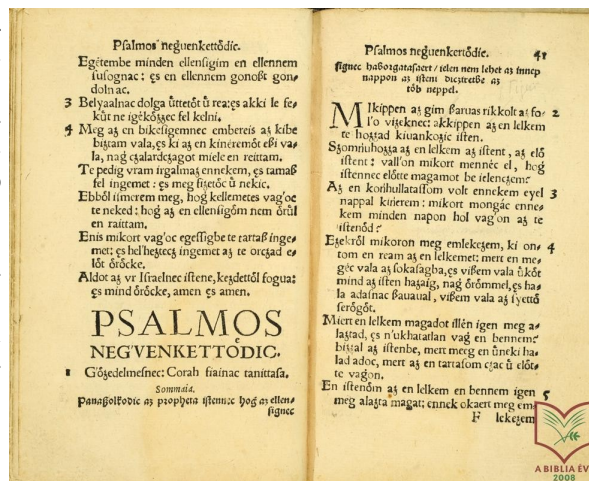
De nem mentek el azon a nyáron sem. Siófokra mentek két hétre, szakszervezeti beutalóval.

- Az igazság az – mondta Ákos –, kicsit félek viszontlátni Akácligetkútat. Fösvény módra zsugorgatom az emlékeimet, és egyszerűen nem akarom összekeverni az újabb benyomásaimmal. Ma már különben sem olyan Akácligetkút, mint az én fiatal koromban. Típusházak vannak ott is, a lányok miniszoknyában járnak presszóba, és a legények bajusz helyett a hajukat növesztik...

- Miért baj ez? – nevetett Ilona. – A fejlődés nem állhat meg a te kedvedért.

- Persze hogy nem – bólintott Ákos –, de nekem ma is jogom van úgy látni azt a kisközséget, ahogy megmaradt bennem. A vasárnapi húsleves illattal, a kapukban ülő emberekkel, az esti citeramuzsikával... Én nem veszek mozsarat, guzsalyt, fateknőt, cseréptányérokat, nem haladok ezzel az új-népi divattal, én magamban őrzöm ezeket egy egész faluval együtt.

- Vagyis felépítettél egy emlékskanzent – mondta Ilona –, amelyhez sokkal szenvedélyesebben ragaszkodsz, mint mások a cserépedényekhez.

- Akácligetkút – nézett rá Ákos – ez a toldozott nevű kis falu a poros akácaival, a nádtetes házaival, a félrevert haranggal, ha tűz volt, a futballpályával a temető mellett, nekem sokkal többet jelent, mint gondolnád. Akácligetkút az erőforrásom, amelyből mindig meríthetem és meríthetek, ha akarok, ha úgy érzem, hogy muszáj!...

- Akkor miért nem megyünk el?

A mólón álltak. Ákos a fekete felhőrongyokat nézte, ahogy lomhán áthúztak a Hold előtt.

- Mert nem lehet – szólalt meg csendesen – nem akarom a kutat magam beföldelni... De talán... talán a jövő nyáron elmegyünk. Igen, akkor egész biztosan!

De nem mentek a következő nyáron sem. Lillafüreden töltöttek két hetet.

- Ákos – mondta Ilona –, innen már igazán nem lehet messze Akácligetkút. Menjünk el. Szeretném megismerni Béla bácsit is.

- A kedves kisöreg – mosolygott Ákos –, a haja olyan volt, mint a hó. Igen, már egészen fiatalon megöszült. És ha prédikált, a hangja betöltötte a templomot. Az utcán is lehetett hallani. Jó énekhangja is volt. Egyszer egy nyári este kint ültünk a verandán, talán tizennyolc éves lehettem. Előttünk szárazkolbász, kenyér, zöldpaprika meg egy liter bor kis fonott demizsonban. Béla bácsinak nagyon jó kedve támadt. Azt énekelte, hogy: „Nincsen cigány a faluban, nem szereti senki a nótát...”

- Ezt még nem is hallottam – mondta Ilona.

- Én is csak tőle. Szerettem volna a Mátyás-pincében elhúzatni, de nem ismerték.

- Ákos, menjünk el Akácligetkútra. Újra kiülünk a verandára, és elénekeljük azt a nótát. Béla bácsi majd tölt a kis fonott demizsonból, és...

- Gyere – karolt bele Ákos –, sétáljunk egyet. Majd a jövő nyáron elénekeljük azt a nótát, és megkérjük Béla bácsit, hogy játssza el az orgonán a XXXV. zsoltárt.

Mentek a kavicsos sétányon a tengersizem felé, amikor Ákos hirtelen megállt.

- Tudod, szívem, hogy Akácligetkúton nem volt háború? Igen, ne nézz rám olyan értetlenül, mert szinte csodálatos, de így igaz! Abban a kis faluban béke volt, és kenyérillatú csönd. Mintha Akácligetkút nem is lett volna a térképen. Csak a kovácsnak volt egy detektoros rádiója, ő értesített minket a hírekről, de egyéb semmi. Egy repülőgépet sem láttunk, egy katonát sem! Szinte elképzelhetetlen volt, hogy ugyanakkor máshol ölték és égtek az embereket... - Lassan, elgondolkozva megismételte: - Igen, szinte elképzelhetetlen volt, hogy ugyanakkor máshol ölték és égtek az embereket! – Hirtelen maga felé fordította az asszonyt, rémülten, majdnem kiáltva mondta: - Ilonám, ígérd meg, ha meghalok, nem hamvasztatsz el! Ugye, megígéred?!

- Bolond, hogy jutott ez most az eszedbe?

- Ne törődj velem, csak ígérd meg!

- Ígérem... de ne haragudj, fölöslegesnek tartom, hogy Lillafüreden egy ilyen szép estén a halálodról társalogjunk.

- Persze. – Ákos keserűen elmosolyodott, és gyöngéden rácsókol az asszony hajára. – Valóban nagy butaság. Ígérem, ha Akácligetkúton leszünk, akkor majd csupa szép dolgokat mesélek neked. Meg vidámakat. Arról, hogy volt egy lány... Na, ne légy féltékeny, csak tizenkét évesek lehettünk mind a ketten. Olyan volt annak a lánynak a haja, mint a Nap. És amikor szürkületkor vitte a tejet a csarnokba, én kézen állva sétáltam a kapu előtt... Azzal akartam imponálni neki...

Nagyot nevetett, és átölelte Ilonát. Úgy mentek sokáig. Még akkor nem sejtették, hogy ez volt az utolsó nyaruk, amelyet együtt töltöttek.

Októberben Karsai Ákos, amikor a hivatalból hazafelé menet fel akart szállni a villamosra, megszédült, összeesett, és még aznap este meghalt.

- Szívroham – mondta az orvos. – Ön, asszonyom, biztosan tudta, hogy a férjének évek óta rossz volt a szíve. Képtelen vagyok megérteni, miért nem kezeltették!

- Sohasem panaszkodott – sírt Ilona –, sohasem látszott rajta. Sohasem beszélt arról, ha valami fájt neki, mindig csak azt emlegette, ami jó vagy szép volt az életében!

A temetés előtti napon az özvegyet felkereste egy idegen. Magas, kopaszodó férfi, ötven körüli lehetett, mint Karsai Ákos.

- Bocsásson meg – kezdte –, az újságban olvastam a gyászhirot,

és most nem tudom, hogy az ön férje azonos volt – e azzal a Karsai Ákossal, akinek az életemet köszönhetem...

- Akácligetkútról jött? – kérdezte Ilona.

- Nem, kérem, pesti vagyok.

- Ne haragudjon, azt hittem... Ön honnan ismeri a férjemet?

- Együtt voltunk munkaszolgálatosok – vallotta szomorú mosollyal a férfi –, és együtt kerültünk arra a helyre, amelyre a pokol is csak a legszelídebb jelző lehet... Ahol szegény Ákos szülei és húga... De hiszen ezt úgyis tetszik tudni...nem akarom a régi sebeket...

- Az nem...az én férjem volt – tiltakozott elkerekült szemmel Ilona – Pesten született, de egy zempléni kisközségben, Akácligetkúton töltötte az ifjúságát. Onnan járt be gimnáziumba Sárospatakra, és ott élt a háború alatt is. Most már tudom, hogy a szíve rossz volt, azért mentették fel. Ott vannak eltemetve a szülei, a húga... És ott nem volt háború! Ott béke volt és kenyérillatú csönd! Ott csak a kovácsnak volt egy detektoros rádiója, azon hallgatták a híreket...Ott nem ölték, nem égtek egymást az emberek... ott béke volt!

Az idegen szomorúan nézte, majd megemelte a kalapját.

- Bocsánatot kérek, asszonyom, őszinte részvétem... Még annyit – fordult vissza az ajtóból –, az a Karsai Ákos engem húsz vagy még több kilométeren keresztül vonszolt a hátán a legnagyobb hóviharban... Mint a fagyott varjak, hullottak körülöttünk az emberek... ő egy zsoltárt énekelt... Egy nagyon régi kálvinista zsoltárt... A szövegére sajnos nem emlékszem... Még egyszer elné-

zést kérek...

Ilona még sokáig, némán ült, miután az idegen mögött becsukódott az ajtó. Később feltárcsázta a telefontudakozót, és megkérdezte, van –e Akácligetkút nevű kisközség Magyarországon, Zemplénben.

- Nincsen – hangzott a válasz –, ilyen nevű kisközség nincsen.

Másnap Karsai Ákos a refomátus szertartás szerint temették el a rákoskeresztúri köztemetőben. A sírnál a XXXV. zsoltárt énekelték:

Dárdádat nyújtsd ki kezeddél,

Ellenségimet kergesd el...

Már azok énekeljenek,

Kik igazságnak örülnek...

A saját koszorúja mellé Ilona odatett még egy másikat is, a szalagon ezzel a felirattal: „Megőrizzük emlékedet, és nem felejtünk. Akácligetkúti rokonaid, barátaid, ismerőseid.”

Tóth-Máté Miklós

Zsoltárok könyve 128. fejezet 5

Lukátsi Vilma

Megméretünk

Évnek fordulóján, új élet kezdetén vagy akár olykor „csak úgy” megpróbálhatunk magunkba nézni, és ha dolgainkat merjük odatenni az egyetlen Ige világosságára is, megkapjuk azt, amit a lelke mélyén mindenki érez: az igazságot.

Könnyűnek találhatunk.

Lám, a törvény alatt élő régiek is birkóztak a számvetéssel, az ő mérlegük a Törvény volt, a hiányt tételesen akarták fölszámolni, azért a Tórárt magyarázták a Talmuddal, a Talmudot a Misnával – de a hiány megmaradt!

Jézus Krisztus, Aki az idők teljességében jött el, megszánta a hiányt súlyozgató, araszolgató embereket, odahívta őket magához, hogy azután együttesen nézzenek szembe a Törvénnyel:

- Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek... - én pedig azt mondom néktek... - és megpúpozta a mérleg serpenyőjét! Nemcsak hogy a felebarátodat szeresd, hanem az ellenségedet is! Nemcsak hogy ne paráználkodj tettel, a szemedet se engedd oda parázna nézésre!

És merte mondani!

Még azt is merte mondani, hogy a törvényből egy jottát, vagy pontocskát sem hagyhatunk el betöltetlenül – és szombatnapon, a törvény nyugodalomnapján meggyógyította a betegeket!

A felhördülésre adott válaszát ezzel zárta le: „A törvény betöltése a szeretetet!” – Isten a szeretet! Nem azért jöttem, hogy a törvényt eltöröljem, hanem hogy betöltssem!

És Ő betöltötte maradéktalanul. Nem a magyarázatokat, a Talmudot, a Misnát, hanem az eredetit, az Istentől adottat. Nem a törvény betűit, hanem a lelkületét. Ő maga töltötte be, az emberré lett Isten.

Ezzel a hittel már odaállhatunk számvetésünk mérlegére.

Könnyűnek találhatunk! Egymagunkban!

De az Úr Jézus azt is mondta: „Ímé, én telve vagyok minden napon a világnak végezetéig!” – Ebbe az ígéretébe belekapaszkodva tudjuk, hogy Ő maga áll mellénk a mérleg serpenyőjére.

Akkor pedig a mérleg nyelve megmozdul és középre áll!

Helytállni, ez Isten parancsa!

Egy zártkörűnek hitt tanácskozáson bírálta Európa, mindenekelőtt a Nyugat migránspolitikáját Márfi Gyula veszprémi érsek. Szavait felkapta a sajtó, azok még a tekintélyes olasz napilapban, az *Il Giornale*-ben is megjelentek. Botrány? Márfi Gyula nem konfliktuskereső ember, de úgy érezte, nem hallgathat a veszélyről. Vele beszélgettünk Európa sorsáról és a földrész meghódítására érkező migránsokról.

– **Mi lesz velünk? Már az arab térségben kirobbant konfliktusorozat előtt is érezhető volt a keresztényellenes nyomás, elég az unió alapokmányára utalni, amelyben meg sem említik a kereszténységet mint Európa kulturális alapkövét...**

– Európában, elsősorban annak nyugati felén vallási és szellemi értelemben légüres tér alakult ki. Csakhogy: natura horrescit vacuum! Vagyis a természet irtózik a vákuumtól. Nos, ez a hitéletben kialakult vákuum most elemi erővel szívja be az iszlámot.

– **Szükséges esetek is történnek manapság a kereszténység megtagadásában. A karácsonyfa mint jelkép eltüntetése, de akadt olyan svéd lelkész, aki a keresztet is lefűrészeltette a templomáról, hogy ne irritálja a muszlim migránsokat...**

– Ez megdöbbentő, de egyben nevetséges is. Jézust a muszlimok is tisztelik, elfogadják szüzi fogantatását, prófétának tekintik, megünneplik a mennybemenetelét is. Nevetséges volt tehát annyira a migráns muszlimok kedvében járni. Az már más kérdés, hogy nem fogadják el Jézus keresztthalálát és feltámadását, illetve istenségét sem. Krisztus keresztjét a törökök kutyafának hívták, innen származik a mondás, „a kutyafáját!” is.

– **Meddig volt Európa civilizációs alapköve a kereszténység?**

– Adenauer, De Gasperi és Schumann, Nyugat-Európa egykori vezető politikusai hívő keresztények voltak. És épp keresztényi hitükre építve hozták létre 1950-ben az úgynevezett szén- és acéluniót. Keresztény Európát akartak, amelyben a hit segítségével szeretők volna megszűntetni a németek, a franciák és az olaszok közötti hagyományos rivalizálást. De mindezt letörte idővel az erőszakos szekularizáció, az ultraliberális szemlélet, amely Istent még általában elfogadja, de Krisztust és az egyházakat már nem. A hit elvesztésével, elhagyásával természetesen gyengévé és kiszolgáltatottá tette magát az európai ember.

– **Ez a szabadkőművesség kultúrája, amely arra esküdött fel 150 éve, hogy megsemmisíti a római egyházat... Agresszióval vádolják ma is a kereszténységet, felemlegetve a kereszties hadjáratokat, az inkvizíciót... Hollywood futószalagon gyártja a katolikus papok pedofiljáról szóló játékfilmeket, csoda, hogy ezért még senki sem kapott Oscart.**

– Régi bűnei miatt bocsánatot kért a kereszténység, ezt személyesen II. János Pál pápa tette meg. Hozzáteszem, a kereszténység áldozatait néhány ezerre tehetjük csupán, míg a náciizmus hatmillió, a kommunizmus százmillió, az iszlám pedig 270 millió embert pusztított el. A pedofil bűncselekmények számának pusztán fél százaléka köthető keresztény papokhoz, lelkészekhez, és valóban fura, hogy úgy tesz a világ, mintha más körökben nem fordulna elő ilyesmi. Persze, a fél százalék is sok. Arról viszont egyetlen film sem, hogy a világ lakosságának csak 32 százaléka keresztény hitű, de az erőszakos cselekmények háromnegyed részében ők válnak áldozattá.

– 270 milliós népiptás az iszlám jegyében... Sok!

– Ezt mutatják a számok. Igaz, az iszlám 1400 évére vetítve. A náci faj, a kommunista osztály-, a muszlimok pedig vallási alapon gyilkoltak. Mindhárom felsőbbrendűségük tudatában léptek fel. Úgy tudják, az Iszlám Állam fennállása óta 7500 keresztényt ölt meg. Szerintem erősen alábecsülik a számukat. A muszlim államokban élő keresztények egyébként másod- és harmadrendű állampolgároknak számítanak. Nem tölthetnek be vezető szerepet, a keresztény csak baka lehet a hadseregben: kizárt, hogy muszlim katonának keresztény őrmester parancsoljon. Külön adót is kell fizetniük, és ahol a saríja alapján kormányoznak, ott keresztény nem tanúskodhat muszlim ellen, sőt semmilyen keresetet sem nyújthat be vele szemben. Az arab térségben csak Kuvaitban épülhetett keresztény katolikus templom az elmúlt ötven évben, az is a vendégmunkások számára, kereszt azonban így sem lehet rajta. Közben gombamód emelkednek a mecsetek Európában és Amerikában.

– Egyszóval a muszlimok részéről tapasztalható a legnagyobb fenyegetés a kereszténységre nézve?

– Én nem érzek haragot vagy megvetést a muszlimok iránt. Egy cseppet sem. Ők a számukra meghatározott kötelességüket teljesítik, azaz igyekeznek sikerre vinni a dzsihádot. Ez a muszlim világ kultúrájának alapköve. A dzsihádot az iszlám vallás terjesztésére tett erőfeszítést jelenti, s minden eszközt megenged ennek érdekében. A kétszínűséget is. Mohamed is kétféleképpen jelenik meg. Mekkában mint próféta és ige hirdető, Medinában viszont mint hadvezér. Itt hatszáz zsidót ölt meg, mert azok nem fogadták el a prófétaágát, hanem Mózeszt tartották a legfőbb prófétájuknak. A Korán is kettős arcot mutat. Mások az részei, amelyek még Mekkában s megint mások, amelyek Medinában keletkeztek. A mekkai Korán még Allah irgalmasságát hirdeti, a medinai viszont már a kérlelhetlenségét, a bosszúját. Az iszlám vallásban tapasztalható fejlődés az irgalmas Allahtól a bosszúálló Allah felé halad. A kereszténységben és a zsidóknál épp fordítva van, a bosszúálló Istentől az irgalmas Isten irányába haladunk. Megjegyzem, a Korán medinai szúráiban sokkal több az antiszemita kitétel, mint a Mein Kampfban. A mekkaiakban viszont semmi. Hadd tegyem hozzá, hogy a dzsihádot bizonyos kutatások szerint 64 millió keresztényt ölt meg. És még soha semmiért sem kért bocsánatot.

– Sőt a szélsőséges ága minden eddiginél keményebben folytatja a harcot, gondoljunk Párizsra, Kölnre, Brüsszelre...

– Helyesbíték. Egy iszlámkutatótól tudom,

hogy egy bocsánatkérés történt. Nemrég egy nemzetközi konferencián egy amerikai muszlim professzor bocsánatot kért az iszlám terrorizmus tetteiért. A jelen lévő nagyszámú muszlim egyetemista azonban dühösen kifütyülte őt.

– Képesek lesznek-e integrálódni valaha is az európai kultúrkörbe?

– Ők akarnak integrálni bennünket, végső soron uralni akarják az egész világot. Ez nem döntés vagy belátás kérdése számukra, hanem a hitükből következő parancs. Minden országban, ahol a muszlimok többségbe kerültek, fokozatosan megszűnt a kereszténység. Törökországban ma 0,3 százalék a nem muszlim vallású lakosok aránya. Ez vár egész Európára. Nem akarom dramatizálni a helyzetet, de szerintem megszűnik Európa. Száz év alatt? Ötszáz év alatt? Csak ez a kérdés.

– A Szentatya másként látja. Megértésre, sőt befogadásra buzdít, ezt tette legutóbbi, egyébként nagy vihart kavarázó beszédében is...

– Ő hisz abban, hogy meg lehet téríteni a muszlimokat a szeretet erejével. Elfelejtí, hogy a megtérő muszlimokat saját környezetük öli meg, a tengeren hanykolódó hajókból is gyakran vízbe dobják a keresztény migránsokat, de ahogy hallani, a németországi táborokban is folyamatos támadások érik őket.

– Felvetődött, ha így folytatja a Szentatya, akkor nem lehet kizárni az egyházszakadás lehetőségét sem...

– Az végzetes lenne a kereszténységre. Még beszélni is rossz és felkavaró erről. Úgy tapasztaltam, a hazai papság egységes a migráció kérdésében, igaz Beer Miklós püspök atya felvetette, hogy az elnéptelenedett hazai falvakat velük kellene újra élő közösségekké tenni. Egy ilyen vita talán belefér az egyházi életbe.

– Mit szól Brüsszel elhíresült, 250 ezer eurós ötletéhez? Áru lett az ember?

– Abszurdum az egész. A gondolat önmagával is ellentmondásban van, szabad mozgás jellemzi az uniót, de bizonyos embereket helyhez kötnének? Miért szeretne egy migráns inkább Plovdivban élni, mint Stockholmban? Maga az ultraliberális világ is önellentmondásban van. Toleranciát követel, miközben intoleranciát hív be Európába.

– Magyarország, illetve a V4-ek állják a viharokat. Van, aki azt mondja, ebből még baj lesz...

– Helyt kell állnunk, ez Isten parancsa a magyarok számára. Nem vagyok Orbánrajongó, nem akarom szentté avatni a miniszterelnököt, de kötelességünk támogatni őt magyarságunk és kereszténységünk megőrzésében.

– Van itt egy ellentmondás, amit a hazai liberálisok folyton a keresztények orra alá dörgölnek. Azt hirdetik, hogy szeretjük felebarátainkat, a migránsokat viszont nem akarjuk a keblünkre ölelni...

– A liberálisok álszentek. Jézus mondta azt, hogy legyetek szelídek, mint a galambok. De azt nem mondta, hogy hívjuk be a ragadozó madarakat a galambok közé. Ő és a Szent Család sem azért ment Betlehembe, hogy elfoglalja. Akik most menekülteként kopogtatnak nálunk, azok el akarják foglalni Európát.

– Megerősíthető-e Európában valaha is a kereszténység?

– Bízunk kell ebben, és imádkoznunk kell ezért. Jónás könyvében azt olvashatjuk, hogy bűnös élete után megtért Ninive városa. Az ilyen megtérés persze ritka a történelemben. Azok az erkölcsi és morális viszonyok uralják ma Európát, amelyek a vesztébe rohanó Rómát uralták. Sőt, amit ma a nyugati világban erőltet a liberalizmus, azzal már 3800 évvel ezelőtt Szodoma és Gomorra esetében is találkozhattunk. Szodomában a város lakói odamentek Lót házához és azt kérték, adják ki nekik a férfiakat, hadd paráználkodjanak velük. Csak hogy ez a morál, ez az erkölcs már 3800 éve is elfogadhatatlan és életképtelen volt.

– Jött is a kénköves eső... Mint most a népvándorlás. Vajon ez a véletlen műve, vagy magasabb szintű politikai akarat érvényesül?

– Magasabb szintű politikai akarat. Az iszlám csak eszköz a játszmaiban. Az Amerikát is irányító politikai-pénzügyi körök gyenge és alávett Európát akarnak. A baj az, hogy az európai liberalizmus is ebben a folyamatban véli megtalálni a számítását. Az európai munkáltatók olcsó munkaerőként tekintenek a migránsokra, a minél nagyobb profit reményében. A belgiumi flamandok között például sok a munkanélküli, de nem őket alkalmazták a brüsszeli repülőtérén, hanem a muszlimokat. Ki is figyelhették a reptéri biztonsági rendszerek működését. A reptér vezetése, de a belga közvélemény sem vette észre, mert nem volt szabad észrevennie, hogy ezek az emberek ujjongtak, amikor megjött a véres párizsi merényletek híre. Itt tart Európa nyugati fele.

Töltött káposzta

Hozzávalók: fél kg darált sertés hús, 30 dkg oldalas (füstölttel finomabb), 10 dkg rizs, 8-10 db forrázott, vastag ereitől megtisztított édes káposztalevél, a többi káposzta felaprítva, 1-2 zöldpaprika, 1-2 paradicsom (télen ezek helyett jó az eltett

lecső), 1 tojás, hagyma, fokhagyma, só, bors, pirospaprika, 3-4 evőkanál olaj, tálaláshoz tejföl

Összeállítjuk a töltelék: a darált húst elkeverjük, a rizzsel, tojással, ízlés szerint vöröshagymával, fokhagymával, a fűszerekkel és az olajjal.

A leveleket ezzel a töltelékkel megtöltjük, szorosan összecsavarjuk, végeit benyomkodjuk.

A fazék aljára aprított káposztát teszünk (a felét), aprított paprikát és paradicsomot (szintén a felét), ráhelyezünk oldalas-darabokat. Erre tesszük a töltött káposztákat. Megismételjük: ismét aprított káposzta, paprika, paradicsom, oldalas. A tetejére aprított káposzta kerül.

Annyi vizet öntünk rá, hogy ellepje, és lassú tűzön megfőzzük.

Tejföllel táljuk.

Melegítve még csak finomabb lesz.

Jó étvágyat!

Gyurkovits Tibor

PRÓBA

Jézus próbakó.

Jézusra mindenkinek választ kell adnia. Az üveges váróteremben állva erre felel az utazó, a pap, a bandita.

Jézus próbakó.

Nagy, csillogó teher, amit elvisz az ember, vagy nem visz el.

Megkettőzött bizonytalanság, emberszabású ábra, felirat a szeretetről s a zsidók királya.

Jézus olyan, amilyen.

Nincs vele senki,

de a randevún el kell hallgatni őt, vagy az arcát meg kell figyelni.

Jézus olyan, mint egy kereszt.

Két karja ki van tárva s átmetszi egy függőleges.

Kérdezd Istent!

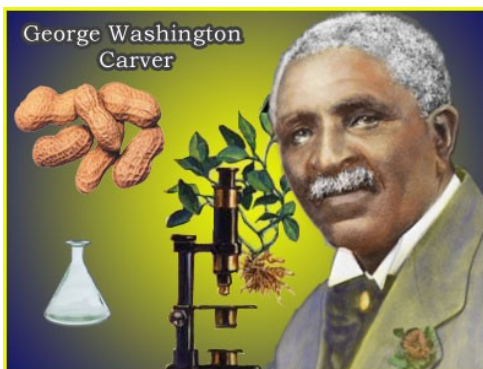
„...őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.”

(Apostolok cselekedetei 17,28)

George Washington Carver, az a mezőgazdász és vegyész, aki a földmogyoró felhasználásának háromszáz

módját fedezte fel, így osztja meg istenélményét: „Még egészen kisfiúcska voltam, amikor a régi Carver tanya körüli erdők felfedezésére indulva az a benyomásom támadt, hogy valaki már járt ott előttem. A dolgok olyan rendezettek, tiszták voltak, olyan gyönyörű harmóniában. Néhány évvel később ugyanebben az erdőben... valósággal lenyűgözött valami nagyszerű jelenlét érzése.

Nemcsak annyit éreztem, hogy valaki volt ott, hanem hogy valaki ott van... Évekkel később, amikor azt olvastam a Szentírásban: ... őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, - tudtam mire gondolt az író. Azóta mindig tudatában vagyok annak, hogy a Teremtő beszél hozzám... a

természet egyre inkább egy hatalmas székesegyház számomra, amelyben folyamatosan szólhatok Istenhez, és hallhatom, ha Ő szól hozzám... Egy ember, aki célt keresett, küldetést, amiért érdemes élnie, megtalálta azt. Isten munkatársa lehet... Az egyetlen céloom Isten célja legyen: hogy elősegítsem népének jólétét és boldogságát... Akkor hát miért vagyunk annyira meglepve mi, akik hiszünk Krisztusban, azon, mi mindent tud kezdeni Isten egy emberrel, aki kész neki engedelmeskedni a laboratóriumában?” 1921-ben Carver beszédet mondott az Egyesült Államok Képviselőházában. A házelnök megkérdezte: „Dr. Carver, hogyan jött rá erre a sok mindent?” Carver így válaszolt: „Egy régi könyvből.” „Milyen könyvből?” - kérdezte a házelnök. „A Bibliából” - felelte Carver. A házelnök újra kérdezte: „A Bibliában szó van a földmogyoróról?” „Nem, uramválaszolta Carver-, de a Biblia beszél Istenről, aki megteremtette a földmogyorót. Ezért őt kértem, hogy mutassa meg, mire lehet használni a mogyorót, és ő megmutatta.” Neked is jól jönne egy kreatív ötlet, egy konstruktív megoldás? Kérd Istentől!

Forrás: Mai Ige

A busmanok tűzzel erősítik a hagyományokat

A tűzgyújtással nemcsak a táplálkozás minősége javult, de az ősi emberi közösségek kultúrája, a gondolkodás, a képzelőerő is fejlődött, mert az éjszakába nyúló, tűz körüli tendők meghosszabbították a napot, az ott zajló beszélgetésekkel megerősödtek a társadalmi hagyományok – állapította meg egy amerikai antropológus, aki negyven éven át tanulmányozta a mai busmanok mindennapjait.

Korábbi tanulmányok azt kutatták, hogy a tűzön készített étel hogyan befolyásolta az ősi étrendet és az anatómiát, arról viszont kevesebb szó esett, hogy az éjszakába nyúló tábor-tűz és az általa meghosszabbított nap milyen szerepet játszott a kultúra és a társadalom evolúciójában – idézte a ScienceDaily tudományos-ismeretterjesztő portál az amerikai tudományos akadémia lapjának (PNAS) legfrissebb számában megjelent tanulmányt.

Elkészítéséhez Polly Wiessner, az Utahi Egyetem antropológusa negyven éven át tanulmányozta a busmanok életét.

“Van valami a tűzben, ami összeköti, ellazítja, de egyúttal izgalmoba is hozza az embereket” – hangsúlyozta a kutató.

Wiessner elemezte a Kalahári-sivatagban élő mintegy 4.000 kung busman napközbeni és esti, tűz melletti beszélgetéseinek témáit.

“A busmanok tanulmányozásából nem mondhatjuk el, milyen volt a múlt, ám ezek az emberek vadásznak és gyűjtögetnek: őseink az őstörténeti idők 99 százalékában így éltek. Ha a mai vadászó-gyűjtögetőket tűz körüli éjszakáit vizsgáljuk, segít válaszolni arra a kérdésre, hogyan befolyásolja a parázs bevilágított tér az emberi életet” – magyarázta Wiessner.

Régészeti adatok szerint nagyjából egymillió éve kezdett tüzet gyűjtani az ember, rendszeresen 400 ezer éve használja.

“A tűz megváltoztatta a napi életritmust, lehetővé tette, hogy fennmaradjunk sötétben is, kérdés, hogy járult ez hozzá a fejlődéshez” – magyarázta Wiessner.

A tűz körül régebbi vadászatokról, házasságról, gyilkosságról, bozóttűzről, születésről, eltévedésről, más csoportokkal való találkozásról, veszekedésekről, állatüldözésről, házasságon kívüli viszonyokról beszélgettek, mítoszokat is meséltek.

A kutató tanulmányához elemezte azt a 174 nappali és éjszakai beszélgetést, amelyekről 1974-ben készített jegyzeteket, valamint 68 tábor-tűzi történetet, amit az 1970-es években hallott, majd 2011-2013 között visszatért, és újra meghallgatta őket.

“Éjjel nagyon megváltoztak a témák” – állapította meg.

A napközbeni témák 34 százaléka volt panasz, kritika és pletyka, 31 százalék munka, például vadászat és élelemszerzés, 16

százalék tréfa, 6 százalék történet, a többi egyéb tárgyú beszélgetés.

Éjjel 81 százalékban történeteket meséltek. Csak 7 százalék volt panasz, kritika és pletyka, négy százalék volt munka. Ezen kívül táncoltak, énekeltek, történeteket meséltek egymásnak, és a vallásos szertartások is nagy szerepet játszottak.

“Ezekről a történetektől, meséktől, szertartásoktól kapott szárnyra az emberi képzelőerő és fejlődhetnek a gondolkodási készségek: olyan emberekről beszéltek, akik nem voltak jelen, csak a gondolataikban, így kialakult a virtuális közösség alkotásának képessége. Ez ma a közösségi háló iránti igényben is kifejeződik” – írta a kutató.

A mai bennszülötteknél tapasztaltakat azonban nem lehet tökéletesen alkalmazni az őskori társadalmakra, a korabeli életkörülmények ugyanis nagyon nehezen rekonstruálhatók. Írott források nincsenek, a régészeti leletek mindenek előtt a *“munka világról”* nyújtanak ismereteket,

tehát a vallásukról, társadalmuk szerkezetéről, az egyes csoportok közötti kapcsolatokról keveset tudnak a kutatók.

(MTI)

ÚTI ÁLDÁS

Az Úr legyen előtted, hogy a jó utat mutassa neked.

Az Úr legyen melletted, hogy téged karjába zárjon és megvédjen a veszedelmektől.

Az ÚR legyen mögötted, hogy megvédjen a gonosz cselekvésétől.

Az Úr legyen alattad, hogy felfogjon, ha leesel.

Az Úr legyen tebenned, hogy megvigasztaljon, ha szomorú vagy.

Az Úr legyen körülötted, hogy megvédjen, ha mások rád rontanak.

Az Úr legyen fölötted, hogy megáldjon téged !

Így áldjon meg téged a jóságos Isten, ma, holnap és minden időben !

Ámen.

Luis Evelly: Az örömműtje III.

És a betegek?

Tudják, mire jöttek rá gyógyulásuk után? Váratlanul fölfedezték, hogy maradhattak volna betegek is, nem volt igazán szükségük a gyógyulásra, lehetek volna boldog betegek!

Amikor érezték azt a hatalmas életerőt, azt a megkönnyebbülést, egész testük fájdalomának megszűnését, meglátták valamit most először, megváltozott testükkel (amit végre elfeledhettek!). Azt látták meg, hogy mérhetetlen utat kell még megtenniük, mérhetetlen birodalmat kell meghódítaniuk, amihez az ő gyógyulásuk csak átmeneti lépés volt. Hogy az Isten szerelme tölti be, ragyogja be azt a birodalmat, és hogy ez a szeretet átváltoztatta még azt is, akik ők voltak!

Addig azt hitték, hogy csak a betegségük miatt szenvednek, tehetetlenségük miatt, hozzátartozóik aggodása miatt, a jövőtől való félelem miatt. Most azonban tudják, hogy tulajdonképpen csak egy valami rágja őket: az, hogy kételkedtek Istenben, hogy panaszkodtak, miért történt ez velük, mit vétettek ellene, miért sújtotta őket, miért mutatja magát olyan szeszélyesnek és igazságtalannak, olyan közönyösnek és távolinak?

Még a hitetlenek is, az istentagadók, istenkáromlók, Istent nem ismerők is tudják most, hogy igazában az hiányzott nekik, hogy nem hittek Isten jóságában. Amikor észrevették a csoda vilámfényénél a rájuk mosolygó Isten jóságát, kedvességét, rögtön elöntötte őket az Isten jósága, nem kívántak már semmi mást, már tudták, mi hiányzott nekik - és azt a valamit nem gyógyítani kellett. Most már szívesen újra betegek lennének. Jó betegek, boldog betegek lennének, tudnák hogy valaki szereti őket.

Az ember lelke, az ember éhsége sokkal nagyobb, semmint képzelnénk!

Egy modern regényben a szerző leír egy pestis sújtotta várost. Mindenki a maga természete szerint fo-

gadja a közös sorsot. Egyesek úgy tesznek, mintha nem volna semmi baj. Mások menekülnek, míg mások harcolnak ellene, van aki hasznot húz belőle. A ragály terjed, a várost lezárják, aztán múlóban van a vész. Végül a vesztegárat feloldják, és lakók először mennek ki a város kapuján. És ott a ködben, a dombokon értik meg, hogy legjobban az elszigeteltségük fáj, az orvosolhatatlan számkivetettség. Ahhoz, hogy boldogok legyenek, hogy igazán és szilárdan ők maguk legyenek, ahhoz nem kevesebb kell, mint az egész szabadon kinyílt környező világ. Ahhoz, hogy békességben élhessenek házacskáikban, ahhoz érezniük kell maguk körül a testvéri, elérhető egész emberiséget.

A mi lelkünk ilyen széles. Igénye mérhetetlen. Kevesebb nem elégíti ki, csak az Isten!

Legnagyobb tévedésünk, ha azt hisszük, hogy nekünk mindig csak egyvalami hiányzik, valami kicsiség ahhoz, hogy boldogok legyünk. Egy kis pénz, egy kis előléptetés, egy kis szerencse, hogy ebből a betegségből kigyógyuljunk, hogy amire törekszem megvalósuljon, hogy ez a rossz pillanat elmúljon. Így azonban sohasem leszünk boldogok, mert mindig lesz egy következő betegség, egy következő cél és vágy. Isten az, aki hiányzik, Isten az a "valami", ami nekünk hiányzik. És Ő nekünk mégsem hiányzik: mi hiányzunk neki!

A boldogság elkezdődött. Boldognak kell lennünk. Tüstént, feltétlen, azonnal - különben sohasem leszünk azok. Most vagy soha!

Az az örökélet, hogy ismerjük az Atyát, és ismerjük, akit Ő elküldött Jézust, az Istenembert. Ez az örökélet mostantól kezdődik, mint az öröm, ami életre hív. Krisztus kortársai vagyunk, életének részesei, boldogságában meghívottak. Hivatásunk az öröm.

Folytatjuk.

Bruno Ferrero

A FAL

Egy kopár, sziklás sivatagban élt két remete. Találtak két barlangot, amelyek egymással szemben álltak. Évekig tartó imádkozás és hosszú önsanyargatás után az egyik remete úgy gondolta, hogy elérte a tökéletességet. A másik remete meglehetősen jámbor volt, jólelkű és megbocsátó. Megállt beszélgetni a ritkán arra járó zarándokokkal, vigaszt és menedéket nyújtott azoknak, akik eltévedtek és azoknak, akik valahonnan menekültek.

- Ez mind az elmélkedésből és az imádkozásból elvett idő
- gondolta az első remete, aki nehezményezte a másik

mulasztását. Hogy látható módon megmutassa neki, mennyire távol áll még a tökéletességtől, elhatározta, hogy minden alkalommal, amikor a másik bűnt követ el, egy követ helyez a saját barlangja elé. Néhány hónappal később a barlang előtt tömör, szürke kövekből épült fal emelkedett. És ő bennmaradt befalazva.

Néha a hétköznapi megbántódásokból, a sértésekből, a csendből, a megoldatlan kérdésekből és a dacból falat építünk szívünk köré. A legfontosabb feladatunk az, hogy megakadályozzuk, hogy ne épüljenek föl ezek a falak. Főképpen pedig az, hogy ne legyünk kövek a többiek falában.

G y e r m e k o l d a l

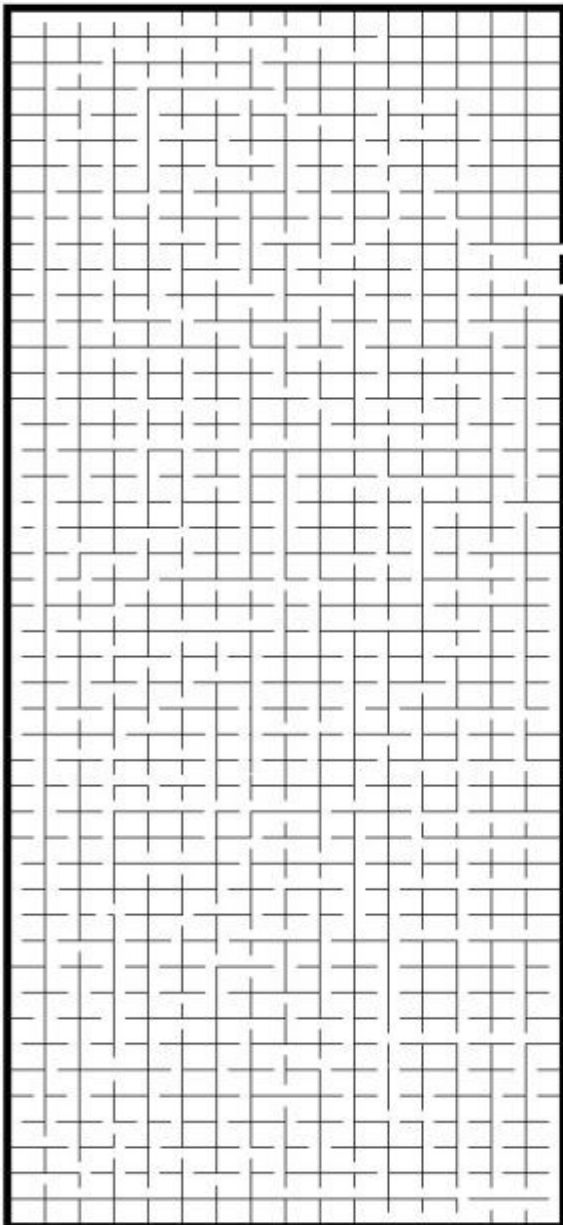
Hittan verseny

Az idei tanévben én is részt vehettem a Csburgón megrendezett hittan versenyen. A nagyatádi gyerekek több művészeti ágban is szép eredménnyel jeleskedtek. Pl.: pantomim, színdarab és ének. Pintér Béla: Soha ne nézd a bőre színét című dalával az én csapatom 2. helyezést ért el. Nagyon jól éreztük magunkat, köszönjük Lóránt atyának a lehetőséget és a felkészítést!

Szép Eliza, Árpád Iskola

KÉPLABIRINTUS

FELADAT:
Megkeresni az egyetlen helyes utat a kijáratig, majd besatírozni a legrövidebb utat, amelyen keresztül mentél, így egy kép bukkan majd elő.

Tessék vigyázni: a postás nem lát!

Most egy izgalmas csoportjátékot írok le, ahol a szegény postás semmit sem lát, mégis rengeteg a munkája!

Játékosok száma: 4 vagy több fő, és egy játékvezető, de minél többen játsszák annál jobb!

Kellékek: eggyel kevesebb szék, mint ahány játékos játszik

Előkészület: a székeket egy körbe kell elhelyezni és ki kell választani a játékvezetőt, majd minden játékos választ egy várost, amit majd ő képvisel (ezt a játékvezető feljegyzi) A játék kezdetén a játékosok kiválasztják maguk közül az első postást, aki a kör közepére áll és a szemét bekötik. A többi játékos körben leül a székekre, majd a postást jól körbeforgatják és kezdődhet a játék!

A játékvezető feladata, hogy bejelentse, hogy mely városból, mely városba és milyen formába küldtek levelet. Pl: "Levelet küldtek Sopronból Győrbe és a levél békaugrásban ment!"

Ekkor Sopron és Győr képviselői felpattannak székekről és békaugrásban megpróbálnak helyet cserélni, de eközben a semmit sem látó, de annál jobban halló postás megpróbál leülni az ideiglenesen üresen maradt két szék egyikére. (amiről persze fogalma sincs, hogy hol lehet J)

Ha a szemfüles postásnak sikerült leülni egy székre, akkor a szék nélkül maradt játékos lesz az új postás! A levelet számos formában lehet küldeni és egyszerre többet is! Jó játékot!

Anya Apa Gyerekek

Égészen a teremtéstörténetig (Mózes első könyve, 1. rész) kell visszanyúlnunk, ha a női lélek megértésével próbálkozunk. És persze: bepillantást kell nyernünk a férfi lélek rejtelmeibe is. Ez egy kellemes, izgalmas kaland: felfedezni a másik nemben annak szépségét, vonzerejét, képességeit, mindazt a sok-sok szépet és jót, amellyel egymás kiegészítői lehetnek. Dr. Gógh Edit pszichiáter főorvossal beszélgetünk.

G.E.: Az elmúlt századok alatt, különösen az utóbbi 50-100 évben sokat változott a világ, de nem a lélek. A lélek alapvetően mindig ugyanaz marad, mert az ember mindig örömkökre, szeretetre, biztonságra, megértésre, elfogadásra, befogadásra, segítségre, örömeik-bánataik megosztására vágyik. A tiszta lélek igyekszik a lelki fejlődés spirálján egyre magasabbra jutni, fejlődni, tisztulni, egyre tisztábbá, átláthatóbbá és emelkedettebbé válni. A párkapcsolati problémák gyökerét nem a „lélek fejlődésében” vagy annak hiányában, hanem az emberi önzés elhatalmasodásában látom.

Valóban nagy változás zajlott le a párkapcsolatok, a férfi-nő kapcsolatok terén is a magunk mögött hagyott évtizedekben, évszázadokban. Régen, 100-150 éve a család termelő-közösségként működött, amelyen három generáció dolgozott együtt a megélhetésért, a boldogulásért. Akkoriban a fennmaradás, a túlélés hatalmas összetartó erő volt! A férfi és a nő, azaz a pár tisztelte egymást, de jobban egymásra is volt utalva.

Később, 50-60 éve a polgári, erkölcsi törvények voltak a megtartó erők. A „holtomiglan-holtodiglan” törvénye zsigerileg ott volt az emberekben, s fel sem merült bennük a válás gondolata, pedig akkor sem voltak boldogabbak a családok, mint most. Mára ezek az értékek eltűntek, az egyes ember került válságba. A férfi és a nő. A leendő édesapák, édesanyák vannak válságban, mégpedig azért, ami a huszonegyedik századi ember legnagyobb problémája, hogy adni nem, csak kapni akar. Vagyis mondjuk ki: önző módon akar élni.

Az az ember, aki csak önmagának él, aki csak kivenni akar egy kapcsolatból, végül egyedül marad, és önmérsztő életet fog élni – látszat „sikerei” ellenére is, hisz’ olyan, mint egy beteg, rákos sejt, amely az öntörvényűségével elkezd tönkretenni, felemészteni önmagát is. Ez pedig nem a lélek fejlődése, hanem annak „visszafejlődése”...

Ez rémisztően hangzik. Talán megállítható lenne ez a „visszafejlődés”, ha jobban értenénk, hogyan is működik a női, illetve a férfi lélek? Tudom, hogy nem lehet teljes képet adni, de nem árt tisztázni néhány alap tényigazságot.

Mást tud a nő, mást tud a férfi. Másként gondolkodik és érez a férfi, másként a nő. Egyik sem több vagy kevesebb a másiktól, hanem egymás kiegészítői. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy ketten érnek egyet...

Ideális esetben (ami az életben sajnos egyre ritkább) a férfi aktív, extrovertált, a nő passzívabb, introvertáltabb. A férfi a külső világ meghódítására, a látható, materiálisra irányul, a nőt a belső, a láthatatlan, lelki dolgok érdeklik. A férfiak inkább racionális, míg a nők inkább intuitív, érzelem-orientáltak. A férfiak szeretik sikeresnek érezni magukat, a nők szeretik, ha gondoskodnak róluk, babusgat-

ják őket. A férfiak elismerésre, a nők szeretetre, megértésre, együttérzésre, empátiára, bensőségességre vágnak. A férfiak inkább az eredményre, míg a nők inkább a folyamatra koncentrálnak. A férfit az önbizalom, felelősségtudat és felelősségvállalás (ami ma szintén hiánycikk lett!), céltudatosság jellemzi, míg a nőt az elfogadási- és befogadási készség, a gondoskodás öröme és a visszajelzési készség jellemzi. Míg a férfiak a kérdés, addig a nők a felelet emberei. A férfinak szüksége van a csodálatra, hogy megélhesse, hogy ő valóban a „Teremtés Koronája”, addig a nőknek „csak” szeretetre, biztonságra és együttérzésre van szükségük. A férfi munkaközpontú, sikerorientált, a nő inkább kapcsolatközpontú, családcentrikus. A férfi a világnak akar adni, a világban akar nyomot hagyni, a nő a családnak akar adni.

A nő igénye és vágya, hogy gondoskodjanak róla, hogy meghallgassák, hogy „minőségi időt” kapjon párjától, mert a nő mindig biztonságot, szeretetet és támaszt vár el a férfitől.

Ha ezt nem kapja meg, akkor elfásult, és úgy érzi, túl sokat nyújtott a párjának. Úgy érzi, hogy ő csak ad, ad, ad, míg egyszer csak már nem lesz mit adnia.

Ha a nők azt érzik, hogy törődnek velük, szeretik és tisztelik őket, egyre jobban kivirulnak és minden eddiginél többet és szívesebben adnak önmagukból. De ha egy nő hosszú időn át csak ad, és nem kap viszonzásul törődést, szeretgetést, odafigyelést, akkor magányossá válik. Megéli az elszigeteltséget. A legtöbb nő egy idő után belefárad ebbe, pedig semmi nem

kellene neki cserébe, csak az, hogy valaki érzelmi támaszt nyújtson neki, együtt érezzen vele.

A férfi igénye és vágya, hogy bízzanak meg benne, fogadják el olyannak, amilyen, értékkeljék őt, és folyamatos elismeréssel ösztöngözzék.

Sok férfi alig érti, hogy miért is oly fontos, hogy támogassa a nőt, amikor az ügyis megbirkózik a feladataival... Pedig a nő, ha eszével tudja is, hogy megoldja a problémáit, az érzelmi igénylik a figyelmet, kényeztetést, odaforduló gondoskodó szeretet megnyilvánulásait. A férfiak szeretik, ha folyamatosan azt érezhetik, hogy szükség van rájuk. De ahhoz, hogy ezt érezhessék, felelősségteljesen kell(ene) gondoskodniuk a nő és a család igényeiről. Kutatnia kellene Társa valódi szükségleteit, nem pedig önös ego mániával csak azt hajtogatnia, hogy neki mi jár... (Ne feledjük: mindkét fél részéről sok minden nem jár, csak adható!)

Normál és ideális esetben a szerető gondoskodás felelőssége a férfi feladata, míg a nő feladata részesezés Isten teremtő munkájában, hisz’ a nő új életet teremt.

Ez az ideális „kép”. Mít mutat a valóság?

Sajnos mai világunk nagyon ellene dolgozik mindennek. A ma embere értelemközpontú lett, lenézi az érzelmeket, mert azt „gyengéségnek” tekinti. Ezért lett egyre inkább maszkulin, ráció-irányított a világ, melynek következménye, hogy egyre több a férfias nő és a nőies férfi. Hiányzik a transzcendens távlat és a spirituális gondolkodás az emberekből.

Pedig a női lét megkövetelné azt, hogy saját törvényei szerint működhesse, különben az emberiség elkorcsosul, elpusztul. A nő nem traktorra, buszvezetésre, nem három műszakos munkára, s főleg nem egyedüli család-eltartónak teremtett. Napjainkban sajnos egyre gyakrabban ezzel találkozunk. Azután csodálkozunk, hogy egyre több a fogyatékos, gyengén látó, halló, dyslexiás, depressziós, gerinc-bántalmakban szenvedő, magatartászavaros, figyelemzavaros, drogos gyerek. A nők szerepe felmérhetetlen.

Hiszem, hogy a Földet és lakóit csakis a nők tudják/tudnák megmenteni ettől a természetellenes életmódtól. Az élet mindig poláris. Vagyis: szükség van a világban a női és férfi energiákra! Szükség van a fejre és a szívre. A férfias fejre és a nőies szívre. De nem egymás helyett, hanem egymás mellett.

A nő ajándéka elsősorban az érzelem, a férfié pedig a gondolat. De „egy leány szíve lehet annyira tiszta kút, hogy abból a fiú az üdvösség vizét ihatja?” – teszi fel a kérdést Mácz István.

Nagy kérdés! Mindenki önmagának adja meg válaszát e kérdésre... Böven van tennivalónk e téren! Elsősorban fejlődünk kell(ene)! Előre, és nem visszafelé. Emberségünkben! Nőieségünkben és férfiaságunkban.

Hiszem a férfi is, nő is, csak saját szerepében tud igazán beteljesedni, és ezen beteljesedés közben kiteljesedni: szolgálni és kiegészíteni a másik nemet.

Látjuk, hogy mennyire hiányzik a világból a női kezek szépséget teremtő munkája. Amint sok helyen hiányzik az ablakokból a virág, a konyhákban a szépen díszített ünnepi asztal, ugyanúgy hiányzik a világból a vénuszi szeretet, az értékek megszépítésére, ápolására szolgáló női energia szeretetteljes megnyilvánulása. Hiányzik a nőies nő. A mély érzéseket átélő, befogadó nő helyett ma sokszor csak hidegség, a teljesítményre, az anyagiakra koncentráló nőekkel találkozunk, és a környezete iránt felelőtlen, gyermeküket, családjukat elhanyagoló, olykor elnőiesedett, fülbevalós férfiakkal. Felborult a két nem egyensúlya, felborult az emberi élet ritmusa. Felborult az Isten-adta értékrend és Rend. Ezért nincs harmónia.

Hol billen meg a harmónia, mi okozza a bajt?

A baj a félreértelmezett emancipációban van. Tudomásul kell venni, hogy a férfi és a nő egyenrangú, de nem egyforma. Soha nem is lehet egyforma, mert más a gondolkodása és más a szerepköre. Nem több és nem kevesebb egyik a másiktól, hanem MÁS. Épp ez adja a férfi és a nő értékét. Egymásnak nem alá-, és fölrendeltjei, hanem kiegészítői.

Tudomásul kell venni, hogy a két nemnek más a testi felépítése, a testi-lelki teherbíró képessége, más a feladata, küldetése, látásmódja, (érzelmi) reakciója és a problémamegoldó képessége is. Ezt a MÁS-t észre kellene venni, élni vele, hogy a jó és nemes cél érdekében ki tudjuk aknázni e másság előnyeit, szépségeit. Ezt a különbséget, mint nőiség, férfiség nem szembeállítani kellene egymással, hanem mindkét nemnek megélnie. Ha férfi és nő együtt megéli saját nemének lényegét, akkor együtt a teljességet élik meg. Megkerülhetjük a biológiát, de nagy árat fizetünk érte, amit napjainkban sajnos mindenki valamilyen szinten tapasztal. A nőtől elvették Isten-adta szerepét, az anyaság, a családi melegséget összetartó „cserépkályha-szerepét”, helyette a „dolgozó nő” – olykor 2-3 műszakban – szerepét róta rá az úgynevezett „emancipáció”, annak minden ismert negatív következményével. Ennek eredménye, hogy egyre több a férfias nő és nőies férfi. Felborult, a feje tetejére állt a hagyományos nemi szerep, ebből következik, hogy egyre több az identitászavaros, személyiségzavaros ember. Pedig férfi és nő elérheti a legvégsőt: a teljességet. De csak együtt, egymást kiegészítve, egymást tisztelve, szeretve és segítve élhetik meg ezt a teljességet.

Vannak olyan párkapcsolati problémák, amelyekre nem lehetséges, vagy esetleg nem érdemes megoldást keresni?

Szerintem nincs olyan probléma, melyre ne lehetne megoldást keresni. Az meg szinte nonszensz, hogy ne lenne érdemes megoldást keresni. Nincsenek elvesztett helyzetek. Mindig, mindenre

meg kell próbálni megkeresni és megtalálni a legoptimálisabb megoldást. Tény, hogy sok életvezetési-nehézságunk, párkapcsolati problémánk mögött a kellő önismeret és a szeretet hiánya áll. Ismételtlen kiemelném, hogy a szeretet alatt nem a „nyalakodást”, az érzélgős „csöpögést” értem, hanem egy magatartásformát. Egy embert szeretni annyi, mint éreztetni vele, hogy ő fontos. A szeretet a másik ember elfogadása, megértése. Egy életre szóló cselekvési program. Út, amin járni kell, ahol nem uralkodni akarok, hanem „csak” szeretni, adni és segíteni. Ha valaki csak kapni akar, akkor ő nem szeretetet ad, hanem bizonytalanságot. Vagyis a szeretet nem szép szavak halmaza, nem szirupos érzélgősség, hanem tevőleges, tettekben megnyilvánuló magatartásforma, amelyhez türelem, odafigyelés és megértés kell. Hamvas Béla ezt úgy fogalmazza meg, hogy „a léleknek a lélek iránt való érzékenysége a szeretet”.

Valóban nem könnyű szeretni. Egyik legnehezebb dolog a világon. Még nehezebb jól szeretni. De meg kell próbálni. Mert gazdagunk általa – mi is és a környezetünk is.

Sajnos ennek a lelki jégkorszaknak, amiben a 21. század embere él, a legnagyobb tragédiája éppen a szeretet haldoklása, a gyöngegség pusztulása, az ember jóság-tartalmának lassú sorvadása.

A szeretetet lehet csodálni, lehet gúnyolni, lehet kétségbe vonni – csak egyet nem lehet: nélkülözni!

A szeretet nagy hiánycikk lett. A legnagyobb. Egyre nagyobb a szomjúság az igazi, érdektelen, lélektől-lélektől ívelő szeretetre. Ha a tudás hatalom, akkor a szeretet nagyhatalom! A ma emberének megvan mindene, sokszor több is, mint amennyi kellene, de nincs embere, aki szereti, s nincs, akit ő szeressen. Pedig van. Mert ott él vele, mellette. Egy lakásban laknak, egy asztalnál esznek, egy ágyban alszanak... de kihűlt már köztük a szeretet. Pedig az a szív, amelyik bezárul, nagyon tud fájni. Sok szív bezárul, miközben a lélek lélekre a szív szívre szomjazik. Mindenki, a legkevesebb jégpáncél vagy álarc mögé bújt emberben is ott él a vágy, hogy szeressen és szeressék. Ahogy Ady Endre írja: „Szeretném, hogyha szeretnének, s lennék valakié...” Lelke mélyén mindenki tudja, hogy a boldogság nem egyenlő sok pénzzel, mégis sokan jobban szeretik a pénzt, mint a szeretetet. Sőt: feláldozzák a szeretetet, a családi melegséget a pénz oltárán.

Jól van ez így?

Aligha...

Átvétel a Szív újságból

Túrmezei Erzsébet

IMÁDKOZÓ KÉZ

Imádkozó kéz nem követ el rosszat.
Imádkozó kéz csendesen nyugodhat,
Imádkozó kéz hoz nagy békességet,
Imádkozó kéz fedez el bűnt, vétket,
Imádkozó kéz kettő egyesül.
Imádkozó szív soha sincs egyedül!

Elhívottakból vezetők

Jakus Ágnes

A gyülekezet létszámában növekszik, de hogyan gyarapodhatna lelkiekben is? Ki foglalkozzon azokkal, akik először hallják az evangéliumot, és hogyan változhatna meg az élete az istentiszteletek látogatóinak? A külső-kelenföldi református gyülekezet átfogó stratégiát dolgozott ki e kérdések megválaszolására, amely a jelek szerint bevált.

Minden krízishelyzet magában hordozza a fejlődés lehetőségét – éppen ezt tapasztalta meg az elmúlt években a külső-kelenföldi református gyülekezet. A fél évtizeddel ezelőtti lelkészváltás kis híján a szakadás szélére sodorta a fővárosi közösséget, az új lelkész részben ezert szorgalmazta megválasztása után a gyülekezet céljainak újragondolását. Két éven belül ugrásszerűen megnövekedett a létszám, az érdeklődők szinte nem fértek be a templomba. Ez ismét kihívás elé állította a közösséget – idézte fel Molnár Sándor lelképásztor.

„Megjelentek a gyülekezetben olyan fiatalok, akiknek jószerével semmilyen előzetes ismeretük nem volt a keresztyénségről. Ők az összeszokott, bibliaóras csoporthoz nem tudtak kapcsolódni, mert nem ismerték az egyházi szóhasználatot sem. Nemcsak velük kezdtünk el foglalkozni, hanem a megsokasodott számú gyerekekkel, a családokkal, és mindenféle korosztállyal. Közben kialakult három fő pillérből álló missziói látásunk. Minden gyülekezetnek van egy „angyali köre” – ha már van ördögi kör, kell, hogy legyen angyali is. Ez a közösségi élet három vetületét foglalja magában: a behívó, a tanítványozó és a küldő oldalt. A cél az, hogy akik bejönnek a gyülekezetbe, bekerüljenek a tanítványozás folyamatába. Abba a folyamatba, amelynek nyomán mélyebben megértik, mi az, amit Isten Krisztusban nekik adott, és túlcsoordul rajtuk mindez. A gyülekezet keretein is túlrá, ami vonzóvá teszi a közösséget mások számára is. Ezzel bezárul az angyali kör.”

„A stratégiánk nem más, mint az, hogy a gyülekezet a létével evangélizál” – összegezte a lelkész. „Megvizsgáltuk, hogyan tehetnénk bárki számára hozzáférhetővé a

gyülekezetet. Nagy hangsúlyt fektettünk a közösség, a tanítás, a zene és a szeretet-szolgálat kérdésére.” Keresztkérdések sorozat indult, és egy ún. KKF-kurzus is. A mozaikszó feloldása: „keresők kérdéseire felelünk”.

„Jézustól azt kérdezte az első két követője: Mester, hol laksz? Erre ő azt mondta: Gyertek, nézzétek meg (vö. János evangéliuma, 1. rész, 38. vers). A jézusi tanítványozás volt a minta előttünk is. Ha valaki belép a gyülekezet ajtaján, fontos, hogy érezze, szívesen látjuk, és megtalálja a lelki érettségének megfelelő alkalmakat, ahol növekedni tud.”

Az érdeklődőkből egy év elteltével rendszeres gyülekezetlátogatók lettek. És bár a konfirmációra jelentkező felnőttek az előkészítő elvégzése után elindultak a hit útján, továbblépni már nem tudtak – idézte fel Molnár Sándor. „Ezért kezdtük el a

tanítványozást, amelynek az alapja az a jézusi felhívás, hogy aki utánam akar jönni, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem (Márk evangéliuma 8. fejezet, 34. vers). A tanítványság nem más, mint meghalni önmagunknak és az Úrnak élni. Ez önkéntes odaadást jelent, miután elfogadtuk Jézus Krisztusban a bűnbocsánatot és a kegyelmet, megismertük Isten igazságát és szeretetét, és megfürödtünk, megtisztultunk benne. Mindez olyan mélyre hat és olyan mélyen tör elő belőlünk, hogy túlcsoordul és másokat is elér. A cél, hogy a gyülekezeti tagok elköteleződjenek a tanítványi életre, és elsajátíthassanak sémákat arról is, hogyan lehet a hitet biblikusán, erőszaktól mentesen, hitelesen megélni a mindennapokban.”

Mindezt az ún. fiúságkurzus segíti Külső-Kelenföldön. Ezen a bibliaórán a gyülekezeti tagok nemcsak igemagyarázatot hallhatnak, hanem megoszthatják egymással tapasztalataikat arról, hol tartanak saját lelkiéletükben, és segítséget kapnak küzdelmeikhez.

A hitmélyítés mellett a szolgálatra való

felkészítésre is nagy hangsúlyt fektetnek a gyülekezetben. Egy évvel ezelőtt indítottak vezetőképzőt azoknak a gyülekezeti tagoknak, akik valamilyen szervezett szolgálatban részt vesznek, vagy a lelkészek látják bennük azokat a talentumokat, amelyeket a gyülekezet növekedésével egyre inkább kamatoztathatnak majd. Gyermekmunkások, ifjúsági és bibliaóra-vezetők, presbiterek, diakóniai szolgálatot végző gyülekezeti tagok vesznek részt a képzéseken, jelenleg harmincötven. Negyedévente kerül sor egy-egy háromhetes kurzusra, amelyek témáit a közösség együtt szabja meg aszerint, miben szeretne fejlődni, miben tapasztalja hiányosságait. A többi közt igeszolgálatról, lelkigondozásról, csoportvezetésről, anyagi és erkölcsi integritásról és az evangélium átadásáról is tanulhatnak a résztvevők hiteles szolgálatvezetőktől, teológus szakemberektől.

Terveik szerint tíz év alatt száz jól képzett, elkötelezett vezetőt nevelhet ki a gyülekezet – árulta el Molnár Sándor. „Száz ilyen ember kovász lehet a gyülekezetben, szolgálatuk hatására még többen beállhatnak Isten országa építésébe, és közösségünk még hatékonyabban érheti el azt a közeget, amelyben él. Miközben bontogatjuk az ajándékot, amit Krisztusban kaptunk, keressük azt is, mi az, amit az ő nevében adhatunk a környezetünknek. Ha minden jól megy, olyan feladatok is vállalhatunk idővel, amelyekkel megmutathatjuk a világnak, hogy egy gyülekezet nem önmagáért van.”

A lassú létszámbeli növekedés még mindig tart, ezért a lelképásztor szerint fontos, hogy újabb csoportok indulásakor már szolgálatba lehessen állítani felkészült gyülekezeti tagokat. Bár nem a számok a fontosak, hanem a lelki érettségre jutás, azt a jól szervezettség is elősegíti – hangsúlyozza a lelképásztor. „Számokban csupán azért gondolkodunk, mert minden szám mögött ott van egy élet, és minden életben ott lehet a megváltás csodája. Ezért nem közömbös, hogyan gondolkodunk arról, hogy hányan ismerhetik meg az evangéliumban rejlő kincset rajtunk keresztül. Jézus főpapi imája alapján meggyőződésem, hogy Isten mindannyiunknak ad embereket ajándékba, akiket felelősséggel kell hordoznunk. Később pedig ők fognak szolgálni másoknak.”

Megkérdeztünk a vezetőképzésben részt vevő gyülekezeti tagokat is.

Csányi Ildikó a gyülekezeti gyermekmunkában vesz részt, emellett a gyülekezeti diakóniai csoportot vezeti. Mint mondta, a tudatos szolgálói csapat építése segít közösen vinni a terheket, a feladatok végzésébe, a képzett vezetők pedig további gyülekezeti tagokat vonnak be. „A hosszú távú képzés lehetőséget ad arra, hogy időről-időre együtt tanuljunk a többi szolgálóval. A megszerzett tudás mellett az együtt töltött idő és a közös élmények révén emberi kapcsolataink is alakulnak, mélyülnek. Ezek az estéken 19 évesőtől 70 évesig minden korosztály képviselteti magát, és az idősebb testvérek pont olyan csillogó szemmel, érdeklődve, élénken figyelnek, kérdeznek és jegyzetelnek, ahogy a fiatal egyetemisták.”

Pusztai Gábor, a Bárka kör, vagyis a fiatal felnőttek bibliaórájának vezetője úgy véli, családjában és munkájában is tudja kamatoztatni a vezetőképzőn hallottakat.

„Valahogy minden képzés után az az érzésem, milyen jó lett volna három évvel ezelőtt hallani minderről, mert akkor megannyi helyzetből talán jobbat tudtam volna kihozni. De éppen ez ad reményt arra, hogy a következő három évben is bőven lesz lehetőségem gyakorolni a tanultakat. A mostani képzés legfontosabb eredménye számomra az, hogy megtanultuk megnevezni a vezetés közben tapasztalt problémák gyökerét. Ahol emberek együttműködnek, ott konfliktusok is keletkeznek. A legtöbb konfliktust pedig az okozza, hogy félreértjük egymást. Abban bízom, hogy a képzésen tanult fogalmak, metaforák, történetek segítségével a jövőben könnyebben ki tudjuk fejezni egymásnak a szándékainkat és a szükségünket.”

„Kihívást jelent, hogyan lehet teológiai képzettséggel nem rendelkező hívő embereknek olyan képzést tartani, amely elegendő segítséget nyújt ahhoz, hogy – különösen az igei szolgálatokat – jó érzéssel, helyes szemlélettel tudják végezni a csoportvezetők” – mondta kérdésünkre Mikola Borbála beosztott lelkész.

„Fontos, hogy amikor például másoknak magyarázzák az Igét, az ne bizonyágtétel legyen, hanem igemagyarázat. Ehhez két dolgot kell átadnunk: a készülés és az előadás mikéntjét. Először meg kell értenünk a szöveget, aztán a hallgatóságunkat. Vigyáznunk kell arra, hogy ne az üzenetet

igazítsuk a hallgatósághoz, hanem a hallgatóságot segítsük annak az üzenetnek a megértésében, ami tőlünk függetlenül igaz. A kurzus résztvevői mérlegre tehetik saját gyakorlatukat, és ha ezeket a kipróbált eszközöket követik, biztos eredményre juthatnak. Nem mellesleg bátorságot is meríthetnek a szolgálataukhoz, hiszen Isten számon kéri rajtuk, mit tanítanak, a felelősség őket is érinti. Mi, lelkészek, ezért is tartjuk fontosnak, hogy felkészítsük őket a szolgálatra.”

Tanulás közben az egymástól távolabb eső szolgálati ágak lélekben összekapcsolódnak – tette hozzá a lelkész. „A tanulói és asztalközösségekben megélik a szolgálók, hogy ugyanabban a csatában veszünk részt mindannyian. Az együtt gondolkodás közben született felismerések olyan tudásalapot képeznek, amelyre közösen tudunk építkezni és később hivatkozni is. Mindenki ehhez a gyülekezeti maghoz csatlakozik, de a magot képezni kell. Hogy maggá legyen a mag, ahhoz az szükséges, hogy a közösség tagjai szeressék egymást, ehhez pedig időre és ismeretre van szükség.”

A létszámnövekedésre adott válaszként köszönhetően Külső-Kelenföldön a gyermekmunkások száma háromról tizenhatra emelkedett az elmúlt években, a gyermek-istentiszteleteket ugyanis mintegy félszázán látogatták, a gyerekekkel három csoportban foglalkoznak a szolgálók. A felnőtt konfirmációra is szép számmal jelentkeznek, az érdeklődők csaknem fele temetések után látogatott el a gyülekezetbe, annyira megragadta őket az ott hallott prédikáció – tudtuk meg. Nem túlzás állítani, hogy a külső-kelenföldi gyülekezet mára kinőtte közösségi épületét.

Hogy ma itt tartanak, az a lelkészek bátorságára is vall. „Minket az motivált, hogy belegendoltunk, mit szeretnénk látni a gyülekezetben tíz év múlva” – összegezte Mikola Borbála. „Világos, hogy nem tudunk és persze ha tudnánk sem akarnánk idehozni tíz lelkészt, hogy minden feladatra legyen ember. Nem is ez a cél. Isten minden közösségben elhelyezett olyan ajándékokat, amelyek aktivizálódhatnak, ha előhívja ezeket a felkészítés és a szükség. Valljuk, hogy a gyülekezet nem egy-személyes történet, ahol van egy hős lelkész. Még a kommunizmusban volt jel-

lemző, hogy mindent a lelkész csinált, mert úgy könnyebb volt kézben tartani a szálakat, és ha nem tetszett, amit csinált, le lehetett fejezni a gyülekezetet. A bibliai modell szerint viszont a klérus feladata felkészíteni a szenteket a szolgálat végzésére (vö. Efézusiakhoz írt levél 4. rész, 11. vers). Mi ezt próbáljuk tenni.”

Forrás: parokia.hu

Szent Gály Kata

A Kegyelem

Te soha többé nem leszel nyugodt,
s nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
mert beléd hullott az Isten vetése
és azt kitépni nem lehet,
-- vagy nem mered,
mert érezed, hogy éned jobbik része.

Azt megteheted, hogy sohasem kapárod,
hogy letaposod a kihajtó ágat,
hogy nem öntözöd,
hogy szinte gyűlölsz,
-- de Harmat is van,
és néha, akaratlan meglep.

És valahogyan elindul benned
egy gondolat, egy szó, egy meglátás,
egy semmi -- --
s amit már kezdtél elfeledni,
vagy letagadni, duzzad, újra él.
A gyökér,
a mag,
beléd szövődik és szállá fakad,
és vakmerő kalandra bátorít:
kilépni önmagadból,
az átlagosból,
komolyan venni azt, amit hiszel.

Tulajdonképpen mért nem kezded el?

Kelemen Tamás

MISZTIKUS A PESTI UTCÁKON

Marion Boldizsár, vagyis Marcell atya élete során volt elragadtató gyermek, világi sikereitől megszédült kamasz, majd fiatal férfi – szolgált katonaként, és már 38 éves, amikor felvételt kéri a kármelbe. Később aztán újra világi életet él; nyomorog, utcai padokon ülve vacsorázik, miközben lelki gyermekei között olyan nagyságok is ott vannak, mint Mindszenty József és Apor Vilmos... A boldoggá avatás előtt álló Marcell atyáról Béni Renátó kármelitát kérdeztük.

Mit jelent Önnek személyesen Marcell atya – és mit jelenthet a „ma emberének”?

Avilai Szent Terézia a rendünk alapítója, így ő anyai közelségben van hozzánk. Marcell atya közelsége ugyanakkor több tekintetben is egészen sajátos. Először is magyar – ugyanazokban a rendházakban élt, mint most mi, és időben is szinte karnyújtásnyira van tőlünk, 1966-ban halt meg. Volt lelkes és misztikus kegyelmekkel megajándékozott kamasz, hitét félig – meddig elveszítő fiatal, utána katona, pap – szerzetes, később ismét a világban élő hívő. 1887-ben a Zala megyei Kiskomáromban született (ma Zalakomárom). Ez a kor, ez a vidék nem volt éppen a legvallásosabb. „Az emberek imádták azon a tájon a földet, a pénzt, a vagyont. Istenről alig esett szó, azaz hogy igen, de úgy, hogy: nincs” – írja. Szülei sem túlságosan vallásosak. Becsületes emberek voltak, édesanyja szeretete rendkívül sokat jelentett neki – hitről viszont nem sokat beszéltek.

Marcell atya egyszerre volt rendkívül elmélyült – és hétköznapi ember. Egy nagy misztikus, aki ugyanakkor nagyon is követhető.

Nem mellesleg: kiválóan tudott írni!

Ez már jóval a megtérése előtt kiderült. Művei között (melyek ma már szinte mind olvashatók) talán a legfontosabb a *Szépszeretet* című írás. Ez tulajdonképpen egy önéletrajz, ami ugyanakkor a kezei között – ahogy azt a szentek esetében már megszokhattuk – evangéliumi műfajjává válik, narratív teológiává: Istennel való személyes találkozását beszéli el benne. Ma már úgy érezzük, hogy Marcell atya kissé édeskés képekben fogalmaz – csak hogy ha mögéjük nézünk, akkor rendkívüli tartalmakat, véresen komoly teológiai igazságokat találunk. Valahogy úgy, ahogyan Lisieux – i Szent Teréznel is. A *Szépszeretetet* 1950-ben, május környékén fejezte be; pár héttel később felosztatják a szerzetesrendeket.

Marcell atya életében, lelkiségében Mária egészen kitüntetett helyen áll. Gyakran kritizálják is e miatt, gyanúsnak tartják.

Marcell atyánál a máriás vonal rendkívül erős, és ez valóban gyakori félreértésekre ad okot. „Mindig Máriáról van szó, most már talán Jézusról is beszélhetne” – mondják néha. Csak hogy ez a máriás misztika, amely egyébként a kármel hagyományja alapján áll, valójában egyedül Jézusról szól. Ez egy sajátos karizma. Marcell atyának nagyon különleges kapcsolata volt Máriával, de ez egyáltalán nem jelenti, hogy bármilyen értelemben is Isten helyébe tenné. Ő ezen a nőies, anyás ösvényen halad előre.

Íde tartozik, hogy a művészetek, a természet szépsége iránt is mindig rendkívül fogékony volt – már kisgyerekkorától –; ez rendkívül meghatározó vonása. Márpedig „Isten szépsége kin ragyog? Márián, Isten anyján” – írja. Ez az ő közeledésének útja.

Marcell atya a természet szépségén át már gyermekként megérzi Isten szépségét. Keszthelyen, a Balatonon... Ez is fontos lehet nekünk, hiszen ezek teljesen hétköznapi helyek – mi is megcsodálhatjuk mindazt, amit annak idején ő.

Finoman szólva nem volt könnyű útja...

Pedig misztikus élete már gyerekként elindult: 14 – 18 éves kamaszkorában. Nagy kegyelmeket kap. A gimnázium elvégzése után viszont 16 éven keresztül mindennek nyoma sincs. Nem járult szentségekhez. Ateista elvileg nem lett – gyakorlatilag viszont igen. Hitte, hogy van Isten, de ez nem hit... Meg kellett térnie. Élményei azért mindvégig ott vannak a lelke mélyén, és később az újrakezdés alapjává válnak. „A virágokat lekaszált az élet hosszú időre, de a gyökerek ott maradtak.”

Budapestre kerül. Nagyon tehetséges fiatalnak számít, és ő ezt pontosan tudja is magáról. A tudományt imádtá, szenvedélyesen tudni, tudni, tudni akart. És író akart lenni – „híres író”, mint megjegyzi.

Elvégzi az egyetemet, latin – görög – magyar szakos tanár lesz. De tudott németül, franciául, olaszul is. Rendkívüli intelligencia és komoly írói tehetség jellemezte.

Azt lehetne mondani, hogy ezekben az időkben, a szép iránti szeretete volt az egyetlen, amit nem hagyott ki – még ha azt az irodalomban, művészetekben kereste is, nem pedig Máriában és Jézusban.

Az első világháború idején Erdélybe kerül, ott behívják egy kétégyes tanártársát, ő pedig helyette jelentkezik, vállalja a katonai szolgálatot. Albániában szolgál, és az ott szerzett élményeit *Muzulmán sírokon* című – később egyébként a kor erkölcsének engedve megtagadott – könyvében le is írja.

A háborúból visszatérve aztán visszavetette a társadalmi életbe. „Csak szerepelni, pódiumon, újságokban, folyóiratokban” – írja.

Azt mondhatnánk, Marcell atya akkoriban, még Márton Boldizsárként, igazi „celeb” volt... „Fényesség vett körül, a hírnév, a dicsőség lidércfénye”.

De nem volt boldog: hiába a népszerűség, az országos ismertség. Hiányérzete volt. Ez nagy szerencséje – így lépésről-lépésre vissza tud térni gyermekkori hitéhez. Lassan elindult a megtérés útján.

Látomásai, hallomásai nem voltak – Isten nagyon emberi módokon mutatja meg neki magát. Először egy virágzó cseresznyefa („A Fehér Asszony”) képében nyilvánul meg számára. Újból felébred lelkében a szépség, a tisztaság iránti vágy. Azután találkozik Lisieux-i Szent Teréz *Egy lélek története* című írásával. Egy cselédlny nyomja a kezébe ezt a könyvet, először tiltakozik, egyrészt, mert – mint mondja – nem olvas női írókat, másrészt megriaszítja már a cím is. Végül mégis olvasni kezd – és nem tudja letenni. „Ez a nő meghódított” – írja később.

A harmadik eszköz, amit Isten használt, hogy a megtérés útjára vezesse, egy passiójáték volt Mikófalván; itt Márton Boldizsárt Jézus szenvedésének látványa mélységesen megérinti. Ráébred Isten szeretetére. „Ráborult a lelkemre, a szívemre a fájdalom asszonya. Ő siratta bennem, rajtam keresztül fiát, és engem, a másik fiát.”

Ekkor úgy érzi, el kell vonulnia, hogy rájöjjön, mi lesz az életével. Az istenkapcsolatot újra megtalálta, de a hivatását még nem. Bécs mellé, a verbita rend lelkigyakorlatos házába megy és negyven napos lelkigyakorlaton vesz részt. Itt egy nagy lelki megtisztulást, „sötét éjszakát” él át, sokat gyötrődik, komoly fájdalmakat él át – de hagyja, hogy Isten dolgozzon rajta. Innen pedig már kármelitaként tér vissza. Itt olvassa el Avilai Szent Teréz *Önéletrajzát* is, ami szintén rendkívül sokat jelent neki, szíven üti. „Mintha egy lettem volna lélekben a szenttel, egy az egész kármellel.” Ekkor még egy kármelitát se látott, mégis biztos volt benne, hogy a kármelben van a helye. Jelentkezik, de előtte még plébánosára, Mindszenty Józsefere bizza egész könyvtárát, akivel még jelentkezése előtt elmegy egy nagy európai zárandoklatra. 1925-ben lép be a kármelbe. A noviciátus után Győrben végzi teológiai tanulmányait, 1930-ban pappá szentelik. Rögton kinevezik novícius magiszternek, és ezt a pozíciót 13 éven át tölti be. Nevelési elveiben a leglényegesebbre: az Isten és az emberszeretet megélésére koncentrálnak.

Folytatás a másik oldalon →

De magában a rendben sem volt egyszerű élete...

Igen, sajnos sokat kellett szenvednie a saját rendtársaitól. Súlyosan megrágalmazták. A háborúból ugyanis betegségeket hozott magával, idegzsabát például, és ezt az orvos kísérletképpen olyan injekcióval kezelte, amit a vérbaj esetén szoktak alkalmazni. Egy apáca ezt meglátta, és „beárulta”: Marcell atya nemibeteg... A hír elterjedt, és Marcell atya becsületén óriási csorba esett. Aztán persze az orvosnak köszönhetően kiderült az igazság. 1943-ban Budapestre helyezik. Akkorra már országosan ismert pap, prédikátor (prédikációit könyvekben is kiadják), lelkipraktor atya. Egészen 1950-ig a Huba utcai ház lakója. Lelki gyermekei közé tartozott Mindszenty József és Apor Vilmos is. (Később Mindszenty személyesen indította el Marcell atya szenttéavatási ügyét.)

1950 májusában, pár hónappal a szerzetesrendek feloszlata előtt írja meg a már említett *Szepszeretet* című művét.

Aztán haláláig újra világi életet élt.

Egyházmegyes papként sem tudott elhelyezkedni. A rendből a legtöbben munkások lettek, illetve néhányan megnősültek; ő egy ideig, persze titokban, gyóntató maradt. 63 éves, amikor elhagyja a rendházat. A kolostoron kívüli életét nagy biztonsággal és nagy nyugalommal rendezte – mondja egyik rendtársa. Nem ingatta meg a gyökeres változás – ebből látszik, hogy már a kármelben sem a falak, a körülmények tartották meg. Szerzete külső struktúráit elveszítette ugyan, de hivatástudata, boldogsága szemernyi sem változik. Feltalálja magát. Itt is egy nagy üzenet rejlik mindnyájunk számára: az Istenkapcsolatot minden körülmények közt megélhetjük!

Marcell atya misztikája a budapesti utcán zajlott, az 50-es évek sötétségében. Hajnali 4-kor kelt, fél 7-kor misézett, mindig a Fájdalmas Szűzanya mellékoltáránál. 9 – 10-ig gyóntatott. Aztán 4-től estig megint. Este aztán vett magának egy kiflit, amit egy padra ülve evett meg, nagyjából úgy, mint egy hajléktalan. Nagyon szűkösen élt.

1956-ban le kellett mondania a reggeli szentmiséről és a gyóntatásról is. Feljelentették. Menekülnie ugyan nem kellett, de erősen vissza kellett húzódnia. Ki nyomta fel? Biztosan valami kommunista – gondolnánk. De nem: egy volt apácafőnöknő...

Élete utolsó nyolc évére visszaköltözhetett a karmelita templom mögötti kis udvarba (ez a mai napig megvan, mint Marcell atya szobája): egy bódében lakott, amit az építkezésen dolgozó munkások hagytak hátra. '62-től komoly romlás áll be az egészségi állapotában; az erős gyógyszerektől majdhogynem megszűntül.

A naplójából megtudjuk, micsoda lelkesedéssel figyelte a II. vatikáni zsinat eseményeit.

Szenved, de az Istennel való egységben mélységesen átéli a bűnös emberekkel való szolidaritást: „Ó, hogy szeretem a bűnös embert. (...) Tele vagyok részvétellel az ateisták iránt. (...) Mint-

ha boldogtalan anyjuk lennék.”
Élete végén totális egységet él meg Jézussal, aki mélyen bevonja a megváltás művébe. Nem hiányzik a szentmise bemutatása? – kérdezte tőle valaki, már a kórházban. Mire Marcell atya: „Nem, hiszen most szentmisézek csak igazán: magamat áldozom fel”.

Árvétel a Szív újságból

HÉT JUTALOM ANNAK , AKI GYŐZ !

- 1,- annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van: 2:7 v,
- 2,- annak nem árt a második halál: 2: 11. v
- 3,- annak enni adok az elrejtett mannából és adok neki fehér kövecskét és a kövecskén új, írott nevet, amelyet senki sem ismer, csak az, aki kapja: 2:17 v,
- 4,- annak hatalmat adok a pogányokon és vasvesszővel pásztrolja őket, ahogy a cserépedényeket szétörök: amint én is vettem az én Atyámtól. És neki adom a hajnalcsillagot: 2:26 – 28. v,
- 5,- Az fehér ruhába öltözik és nevét nem törölöm ki az élet könyvéből és vallást teszek az ő nevééről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt: 3:5.v,
- 6,- Azt oszloppá teszem az én Istenem templomában és többé onnan ki nem jön: és felírom rá az én Istenem nevét és az én Istenem városának , az új Jeruzsálemnek nevét, amely az égből száll alá az én Istenemtől és az én új nevemet: 3 :12.v,
- 7,- annak megadom, hogy királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és Atyámmal az ő királyi székében ültem: 3:21.v

Bódás János**Rab**

Rab vagy, vedd tudomásul ezt, hiába jársz az öt világrészen át gógösen: ez is csak börtönöd.

Rab vagy, lágy népek ura bár, törvények gúzsza köt, tudják minden lépésedet, országod börtönöd...

Lehetsz bankok ura. Arany garmadád bármi nagy, rabságod keservesebb, arany börtöne vagy!

S e robotos: üzletből, gyárból hiába futsz haza, szegénységed bilincse csörren, börtön szobád fala!

Menj ki hegyre, rétre, völgybe, levegőbe, - szíved, gyomrod, tüdőd és magányod onnan is visszavet.

Nem menekülhetsz sehová, lezár a lét kemény megfoghatatlan ködfala, s nincs rés és nincs remény.

Bezár tested, e zsarnoki kegyetlen porkoláb. Önmagadba menekülhetsz, de tőled – nincs tovább!

Börtön a föld, a ház, a test, bilincsek éle metsz. Hüllő, féreg, patkány társad mondd meg hát, mit szeretsz

e rab sorson, mely oly sötét, reménytelen, sivár? Se ételed, se italod, sem öröm, se sugár...

Mondd, mit szeretsz e rothadó föld-almon, bús fogoly? Nem létnél százszor rosszabb léthez miért ragaszkodol?

Krisztus hív, add hát boldogan Érette magadat. Meghalsz? Tested hadd égjen el. Ha börtönödből kivetkezel, akkor leszel szabad.

A nyugdíjas klub élménydús kirándulása

Szerdán reggel fél 7-kor útra készen állt templomunk előtt a Zöld Sárkány. Ezúttal Szlovénia volt célpontunk, ez a gazdag természeti adottságokkal rendelkező ország, „Európa zöld szíve”. Itt már évtizedek óta óvják a természetet, vigyáznak a környezet tisztaságára, amit a takaros, virágokkal teli porták is mutattak utunk során.

Első állomásunk a Bakonaki tó környéke volt. Bár még szemelt az eső, lelkesedésünket nem rontotta el. Az autóbusból kiszállva megérintett bennünket a táj érintetlensége, a mindent átható béke, friss levegő, aláfestő zeneként a madárfütty.

A bőkezű természet olyan energiákkal töltötte fel a tó környékét, amelyek ellazítják, erősítik az embert—vagyis megérkeztünk az energetikai sugárzások parkjába. (Hová máshová menne a szépkorú társaság?)

A Szent Vid kápolna közelében ugyanis különböző erejű jótékony földsugárzás található 450 méter átmérőjű területen. A helyszínen 26 pont van kijelölve, amelyek a leírások szerint csökkentik a különböző egészségügyi problémákat. Szétszéledtünk hát és csendben fogadtuk széttárt kezünkkel az energiát. Sokan számoltak be pozitív határról...

Különleges energiával rendelkezik a Szent Vid kút vize is: gyógyító hatással bír a látásjavulásnál. Természetesen megmostuk szemünket többször is (biztos, ami biztos, én még a szemüvegemet is...), ittunk belőle, teletöltöttük az üvegeket, hogy az otthon maradtak is részesüljenek a gyógyulásban.

Egy biztos, a bakonaki erdő és tó környéke remek kirándulóhely, és ha hiszel benne, ha nem, mindenképpen érzed a pozitív hatást. Lám, az eső is elállt!

Feltöltődve, megerősödve indultunk Dobronakba, a trópusi és orchidea parkba. Miután döntöttünk arról, ki milyen ajándékot kér a belépőjegy mellé, kedves idegenvezetőnkkel elindultunk a trópusi üvegházba. Itt gyönyörködhattünk a különleges, virágzó növényekben, termő trópusi gyümölcsökben is, amelyeket csak a boltok polcain látunk: kávé, kakaó, vanília, bors, ananász... A farmon 500 ezer orchideát nevelnek, és 160 féle különböző színű,

nagyságú virágot.

És irány Lendva, a szlovéniai magyarság központja! Első utunk a Szent Katalin plébániatemplomba vezetett. A rövid elcsendesülés után Lóránt atya és Attila vezetésével zengett a himnuszunk, majd a többi szép egyházi ének.

Immáron lelkileg is megújulva vágtunk neki az emelkedőnek, ami a várba vezetett. A szépen felújított épületben régészeti és történeti gyűjtemény található.

Hát igazán megszolgáltuk a híres lendvai óriás méretű fagyit és a keveske, de annál erősebb kávét! Éltünk is a lehetőséggel annál is inkább, mert hétágra süttött már a nap.

Egy utolsó pillantás a várra, a Makovecz Imre tervei alapján készült művelődési házra, elhelyeztük biztonságos helyre a vásárolt orchideákat, és már repült is a „sárkányunk” hazafelé.

Köszönjük a szervezőknek a munkát, ez nagyszerű volt!

Rácz Mária útitárs

SZENT ISTVÁN KIRÁLY IMÁJA

A mélységből kiáltok Hozzád , hallgass meg Uram!
Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben,
s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.
Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam,
s az alázatosság színtelenségét okosan csillogtassam.
Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni,
s hogyan kell féktelen erővel egyenesen állni.
Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet,
s alázatosan megadjam magam a léleknek.
Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek,
s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek.
Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak,
s fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak.
Taníts meg lendülni, ha Rád találtam,
s hirtelen megállni, ha utat hibáztam.
Ne add meg mindig, amit nagyon kérek.
Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek.
Engedd a világot megvetve szeretni,
csak magadat ne hagyd soha elfeledni.
Ez a kívánságom, ez maradjon végleg,
de ha másként szólnék, nagyon szépen kérek,
ne neheztelj reám, ne fordítsd el orcád,
hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád.

Puzsér Róbert

Szépség és szörnyeteg

Cinkos, aki néma

Szépség – édesanyja csak így szólította. Kriszta már gyerekek is gyönyörű volt. Bárki meglátta, alig tudta levenni róla a szemét. Kicsiny arcának lírai szépségébe huncut báj vegyült, égszínké szemeinek átható pillantása pedig csakhamar ellenállhatatlannak bizonyult a felnőttek számára. Már óvodáskorában megtanult bánni ezzel a gyengéd fegyverrel: szemének egyetlen tüneményes villanásával bármit elért, s nemcsak szülei, de még az idegenek is könnyen büvökrebe kerültek a kis hercegnőnek – mert édesapja ekkortájt gyakran nevezte így, s a rokonok, ismerősök is sokszor utaltak e szavakkal Krisztára.

Tündöklően szépséges tinédzserré érett: a tökéletes metszésű archoz vékony test és formás kebel társult. A középiskolában mindenkinél népszerűbb volt, felsőbb évfolyamokból kerülgettek a srácok, és még nem töltötte be a tizenhetet, amikor megismerkedett az egyetemista Tamással. Bár egyikük sem volt már szűz, Kriszta önmagát is meglepő odaadása és Tamás lelkes figyelmessége mégis megteremtette az illúziót, hogy valami különleges történik. Kriszta szerelmes lett.

Hogy aztán az egyetemen kinyíljon számára a világ, és újra meg újra megtapasztalja ezt a csodálatos érzést. Eleinte Gáborral, a fitness-edzővel, akinek hibátlan teste volt, bár nem volt se humora, se közös beszédtemája Krisztával. Jött Márk, a joghallgató, akivel talán együtt is marad, ha olyan jó teste van, mint Gábornak, csak hogy Márknak épp az értelem és a humor volt az erőssége. Aztán akár egy tornádó, mindent elsöprő erővel viharzott be Kriszta életébe Viktor, a sármos vállalkozó. Ő minden erényt egyesített, amit Gábor és Márk hordozott, s még utazni is szeretett, ami nagy

öröm volt Kriszta számára, mert az elmúlt néhány évben ez lett a kedvenc időtöltése. Viktor gyönyörű, hófehér sportkocsival járt, ha kiszálltak, mindenki utánuk nézett – Kriszta ezt

nagyon élvezte. Csak hogy Viktor nyugtalan volt, nem akart se felnőni, se megérni, se elköteleződni – amint azt Kriszta barátnői egy belvárosi bisztró teraszán többször is megállapították. Gyerekvállalásról hallani sem akart, s amikor Kriszta ebbe is kezdett lassan beletörődni, váratlanul rajtakapta Viktort egy másik nővel – Krisztára mintha ráomlott volna a világ. Nem is a megcsalás fájt neki igazán, hanem az, hogy amikor szakított Viktorttal, az nem könyörgött bocsánatért, hanem egyszerűen tudomásul vette, vállat vont, és szó nélkül kísértelt Kriszta életéből. A következő év úgy telt, mint egy lidérces álom: Kriszta tizenöt kilót fogyott, és egy egész életre való könnyet sírt el – legalábbis így fogalmazott, amikor a barátnőivel beszélt telefonon, mert a bisztróban ebben az évben színét sem látták.

Kriszta a pokol tornácáról öntudatos szingliként tért vissza az életbe. A pasikat szexre használja, s bár barátnőinek azt mondja, hogy időről időre esélyt ad ennek vagy annak a kapcsolatnak, ha olyasvalakit sodor elé a sors, aki képes megugrani Viktor kvalitásait, de sajnos nincs szerencséje: úgy tűnik, ez a fajta valahogy nem tud elköteleződni. Néha arra gondol, hogy a rosszfűkra bukik, néha arra, hogy talán túl nagyok az elvárásai – de ez biztosan nincs így: ő csak szerelmes akar lenni egy hozzá méltó Férfiba. Olyanba, aki tudja, mi kell egy Igazi Nőnek – Kriszta ezeket a szavakat mindig nagy kezdőbetűvel írja le, épp ahogy a nevét. Hiszen ő olyan izgalmas, édes és imádnivaló lány, hogy élő férfi nem látta még a pénztárcáját. A pasik versengenek azért, hogy nevensenek a poénjain, felsegítsék a kabátját, fizessék az éttermi és a taxiszámláit. A szerencsésebbeknek Kriszta azt is megengedi, hogy egzotikus országokba vigyék magukkal vagy ékszerekkel lepjék meg – ezekért cserébe pedig nemcsak a csodás szépségét kapják, hanem a legjobb szexet – ez Kriszta szilárd meggyőződése.

Kriszta lassan elhagyja a negyvenet, aztán az ötvenet. Jönnek a ráncok, jön a narancsbőr – a tömeges udvarlás intenzitása fokozatosan alábbhagy: a sármos vállalkozók, a trópusi utazások és az elegáns éttermek kikopnak a mindennapokból. Valahogy a vicein sem kacagnak már olyan jóízűen a kollégák, és a hisztijeit is mintha nehezebben tűrnék, pedig rég nem olyan nyafka már, mint a húszas éveiben. Keményen küzd az öregedés ellen, de a szépséggel kötött sok évtizedes szövetsége lassan felbomlik. Kriszta egyre dühösebb a világra. Ki a bűnös: az a sok ember, aki egy életen át azt hazudta, hogy neki mennyi minden jár, vagy ő, aki elhitte ezt? S az égszínké szemeken át többé már nem a hercegnő pillantása villan – a leomló vakolat mögül riadtan mered a világba a szörnyeteg.

Forrás: MNO

A Zsoltárok könyve - különbéle élethelyze- tekben :

Bűnbánat közben

Zsolt 6,2–11.; . -.
Zsolt 32,1–7; -.
Zsolt 38,2–7.10–13.16.19.22–23;
Zsolt 51,2–21.

Amikor megérint a természet nagyszerűsége

Zsolt 8,2–10;
Zsolt 19,2–5.10–11.13–15;
Zsolt 29,1–4.9–11;
Zsolt 65,2–6.10–14;
Zsolt 93,1–5;
Zsolt 104,24.27–31.33–34.

Igazságtalanság láttán

Zsolt 9,2–5.10–15.19–21;
Zsolt 10,1–2.12–18;
Zsolt 37,3–7.9;
Zsolt 146,1–10.

Istenben bízva a jó napokban

Zsolt 23,1–6;
Zsolt 30,2–13;
Zsolt 33,1–5.12.20–22.

Istenben bízva a bajban is

Zsolt 16,1–3.5–11;
Zsolt 18,2–7.17–20;
Zsolt 25,1–7.15–18.22;
Zsolt 28,1–9;
Zsolt 31,2–6.8.10–11.16–18;
Zsolt 34,2–11.20–23;
Zsolt 46,2–12;
Zsolt 69,2–12.14–19.30–36;
Zsolt 102,1–6.8–14.

Amikor minden elveszni látszik

Zsolt 22,2–12.

Öregségben

Zsolt 71,1–9.12.14–24.

Ha elbizonytalanodunk

Zsolt 73,1–5.13–14.17–18.21–26.

Az emlékezés gyógyít

Zsolt 77,2–10.12.14–16.

Gyermek születésénél

Zsolt 127,1–5.

Hálát adva a családnak

Zsolt 128,1–6.

Boldogan hálát adva

Zsolt 42,2–5.9–12;
Zsolt 50,1.7.14–15.22–23;
Zsolt 66,1–8.16–20;
Zsolt 75,2.7–11;
Zsolt 103,1–5.8–13.17–18.22.

Este, lefekvéshez készülve

Zsolt 4,2–9;
Zsolt 36,6–13.

Reggel, megkezdve a napot

Zsolt 5,2–9.12–13.

Voltaire gyermekei

A mai fölvilágosultak az iszlámot szeretnék a kereszténység helyébe nyomni, s nem is sejtik, mi várna rájuk. Persze, ha olvasták volna az Egri csillagokat... Elődeik, a XVIII-XX. század fő lázadói, magával Istennel voltak elfoglalva. Az ész nevében léptek föl, mégis dühödten tagadták, rágalmazták – a hívekkel együtt. Az állítólag keresztény Európa főnemessége, sőt, uralkodói kézzől-kézre adták, s bőkezűen kitartották őket. Kéjes érzés lehetett számukra Isten kegyelméből létezni, és hallgatni a Fönnvaló meg egyháza sértegetését. Banga Béla írja (Istentagadók a halálos ágyon): „Micsoda pokoli gyűlölettel viselte Voltaire az ő irtóháborúját a katolikus Egyház ellen, mindenki előtt ismeretes. (...) „Az élvezet az ember végcélja” – hirdette, s mivel a szabad kéjelgésnek a vallás és az Egyház ellent áll, hozzátette világhírűvé vált jelszavát: „Tiporjátok el a gyalázatot!” (t. i. az Egyházat). (...) Folyton Mózesre, Krisztusra, a bibliára stb. terelte a beszédet; és azután úgy dőlt belőle a szitok és káromlás, hogy egészségét féltették. Színdarabjaiban s egyéb irataiban egyre izgatott a hit és erkölcs ellen. Barátait biztatta, hogy fáradhatatlanul dolgozzanak a vallás kiirtásán; húsz év alatt – írta 1768-ban d'Alembertnek – az Úristen nyugalmamba mehet... (...) 1778-ban, Voltaire a halálos ágyon egy Gaultier nevű kórházi papnak akart gyönni.

Visszavonta istenkáromlásait, midőn ismét jobban lett s megtérését elnapolta. A „Comédie Française”-ben ünnepelesen megkoszorúzták, diadalmenettel vitték haza — március 30-án. „Ma Páris olyan valakit koszorúzott meg — írta e napról de Maistre —, akit Szodoma is megkövezett volna.” Betegségébe visszaesvén, ismét elhívatta Gaultiert. De midőn ez szobájába lépett, Voltaire elvesztette eszméletét, a jelenlevő szabadkőművesek pedig hazaküldték a papot. Voltaire néhány perc múlva újra magához tért s folytonosan Istent és papot emlegetett. A szabadkőműves társak azonban makacsul nem engedtek könyörgéseinek, s Voltaire papot nem kapva, kétségbeesve készült a halálra. Életrője hiteles források alapján így írja le Voltaire végét: „El vagyok hagyatva Isten- és az emberektől!” — kiáltozá, s a körülállókhoz fordulva így folytatá: „El! El innen! Ti vagytok okai, hogy ide jutottam! El! Nem én szorultam rátok, hanem ti szorultatok énrám. Szép dicsőséget szereztetek nekem!” Aztán jajgatva hanykolódott ágyában s majd káromolva, majd esdekelve fordult Istenhez. Borzadva vették észre barátai,

hogy félig elfojtott hangon kiáltozta: „Jézus Krisztus! Jézus Krisztus!” Louis François Armand Richelieu herceg (1696-1788) mindezek hallatán (...), e szavakra fakadt: „Ez igazán sok, ezt senki sem bírja el!” s elhagyta a szobát. Mint valami letaposott féreg, úgy forgott s hanykolódott ágyában a haldokló s körmeivel a saját testét szaggatta. Gaultier abbéért jajgatott — de hiába; barátai nem engedték be az áldozópapot. Voltaire kétségbeesése tetőpontra hágott. „Érzem, kiáltotta, érzem, hogyan fog meg a kéz, mely Isten ítélőszéke elé vonszol!” Aztán az ágy végére tekintve felordított: „Ni, ott a sátán — meg akar ragadni — látom — látom a poklot is — ah, takarjátok el!” Végre; kétségbeesésének és lázas szomjúságának tetőpontján edényt ragadott, ajkaihoz emelte s kiürítette. Erre utolsó, iszonyú kiáltással hátradólt — vér és szenny tört elő orrából, szájából — és Voltaire meghalt.”

Az iskolákban csak jót szabad tanítani róla... Hívei a szabadság nevében föltaalálták a forradalmi terrort. Az „új” társadalmak vezérei magukat kiáltották ki istennek, Lenintől Hitleren át az új kalifáig. Áldozataikat eddig sosem számolták össze. A legyilkolt keresztények száma biztosan meghaladja a száz milliót, s folyamatosan növekszik. Újabban „iszlám harcosok” vérfürdőznek – a mai fölvilágosultak tálcán kínálják nekik Európát.

Műmennük trónján, az antikrisztusi személytelenség kódében, a Pénz ül, mert élő ember képtelen az üres eget bámulni...

De erről hallga!

Hallga?

Czakó Gábor

Mennyit ér az, aki a legértékesebb?

Mátyás király egyszer álruhában Cinkotán járt, és megkérdezte a fogadóst:

- Szerinted mennyit ér a király?
- Megérhet úgy huszonkilenc ezüstöt - vágta rá gondolkodás nélkül a bölcsharcos.
- Hogyan? - lepődött meg az álruhás király.
- Nem többet - indokolta válaszáat a korcsmáros -, mert ha az én Uramat, Üdvözítőmet harminc ezüstpénzért lehetett eladni, a király valamivel csak kevesebbet ér...

Tim Guénard

Erősebb a gyűlöletnél

A Szent István Társulat gondozásában jelent meg idén Tim Guénard önéletírása, melyben egy a szülei által elhagyott és kitaszított, a társadalom perifériájára zuhant fiatal ember beszéli el Isten irgalmas szeretetének megtapasztalásáig vezető útját.

A könyv szerzője hároméves volt, amikor anyja „egy sehová nem vezető” vidéki úton egy villanypóznához kötözte, s magára hagyta, hogy szeretőjével kezdjen új életet. Irokéz származású apja az alkoholba menekült, s a hűtlen asszony iránti gyűlöletét gyermekére is kivetítette, ütötte-verte, egész életére kiható, maradandó sérüléseket okozott neki. A kisfiú végül állami otthonba, majd később javítóintézetbe került.

Tim Guénard tehát már egészen kiskorában megtapasztalta az élet brutalitását, és a legkegyetlenebb ütések éppen azoktól kapta, akiknek szeretettel kellett volna elhalmozniuk őt. Önéletírásában a 45 éves szerző úgy emlékszik vissza, hogy három álmot tartotta életben: „Az, hogy véghezvigyek egy hőstettet, ami előttem még senkinek sem sikerült, azaz kieszközöljem elbocsátásomat a javítóintézetből, ahova helyeztek; bandavezér legyen belőlem; meg tudjam ölni az apámat.”

Tim Guénard a harmadik kivételével megvalósította álmait. Évek hosszú során a bosszú tüze fűtötte. Könyvében leírja, hogy rengeteg szenvedés, megpróbáltatás után miként jutott el végül odáig, hogy őszintén meg tudott bocsátani a szüleinek. „Gyűlöletem börtönében meglátogattak olyanok, akikben a Szeretet lakott, és végül szívemben térdre kényszerítettek.”

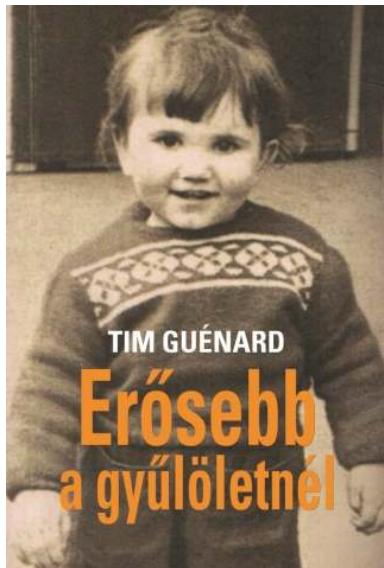
A szülei által elhagyott és kitaszított, a társadalom perifériájára zuhant Tim már igen korán megtanulja, hogy csak akkor maradhat életben, ha alkalmazkodva a világban uralkodó farkastörvényekhez, nem válogat az eszközökben, és ha kell, bűnököt is elkövet annak érdekében, hogy valamilyen módon kikerüljön végletesen reménytelennek látszó helyzetéből. Ha eszébe jut is Isten, egy a fájdalomokra, szenvedéseinkre érzéketlen valakit lát benne: „Többször, amikor posványban voltam, megszólítottam egy ismeretlen istent, a mindenható Szabadítót... Senki nem jött le az égből. A bántalmazott kölyök, a beteg, aki magányosan haldoklik... Ők mind-mind segélykiáltást intéznek egy felsőbbrendű Létezőhöz... Én is kiáltottam segítségért. Nem választott senki sem. Emiatt Istent a hiányzók listájára tettem.”

Am Tim Guénard önéletírásából egyértelmű, hogy az isteni Gondviselés mindvégig ott volt mellette, életének legszörnyűbb időszakaiban is. Amikor apja brutalitása miatt kórházba kerül, vincés nővérek ápolják odaadó szeretettel. Zaklatott kamaszkora mélypontján, amikor minden arra mutat, hogy semmi nem mentheti meg a végleges elzülléstől, egy jólelkű bírónő emberségesen

bánik vele, felismeri kivételes rajzoló tehetségét, és elintézi, hogy kőszobrásznak tanulhasson. Első munkahelyén a főnök ellenséges előítéllettel fogadja, mivel előtte már huszonketten voltak, akik még egy hetet sem dolgoztak végig, szembesülve a rendkívüli fizikai megterheléssel: a kötömböket öt emelet magasságba kell felcipelni az imbolygó állványokon. Tim elolvassa a főnök háta mögött lévő táblán a „XXIII. János pápa utca” című feliratot. Fogalma sincs arról, hogy a Zsinat pápájáról van szó, de mivel ő a huszonharmadik munkás, a kötömbök cipelése közben a Szentatyához intézett szavakkal ösztökéli magát: „XXIII. János, meglátod, a huszonharmadik fog nyerni.”

Itt, ezen a munkahelyén találkozik Tim az életét gyökeresen megváltoztató munkatársával, Jean-Marie-val, aki fiatal ember és a Bárka közösség tagjaként fogyatékosokat ápol, gondoz. Tim ekkor már sikeres bokszo, hajszolja az élet élvezeteit, s a múltjával sem képes teljesen szakítani, egy banda vezéréként alkalmi tolvajlásokból egészíti ki keresetét. Az erőre, a gátlástalan önérvényesítésre alapozó életszemlélet ütközik össze a szolidaritással, a gyengék és elesettek segítésével.

Tim kezdetben ellentmondásosan viszonyul a bárkásokhoz, megdöbben a szegénységük, az életmódjuk. Barátai előtt szégyelli, ezért el sem árulja nekik, hogy fogyatékosokkal tölti a szabadidejét. Végül azonban mélyen megérintik Jean-Marie szavai: „A Bárka egy hatalmas család. A Szentlélek hozta létre, hogy megértesse korunkkal: az ember központja nem az ismeretekben, az intelligenciában, a technikai fejlődésben, a hatalomban, hanem Isten szeretetében rejlik. Az ember szíve valójában ebben helyezkedik el. Ezért választotta Isten, hogy a szenvedőkben, a gyengében, a szegényben, az egyszerű emberekben keresztül nyilvánuljon meg nekünk.”

Egész személyiségét átformáló hatással van Timre Thomas Philippe atya (1905–1993., domonkos szerzetes, pap, 1963-ban Jean Vanie-vel együtt megalapították a Bárka közösséget – a szerk.), akiben meglátja az irgalmas Istent. „Volt egy erőszakos apám, Isten ezzel a pappal egy irgalmas atyát ad nekem, aki nem magam miatt vállal engem... Ha Isten végtelen, akkor ő még Thomas atyánál is jobb.”

Felismerve és a saját, hányatott életében számtalanszor megtapasztalva Isten irgalmas szeretetét jut el végül Tim odáig, hogy megbocsásson apjának, még ha az emlékei mindmáig fájnak is neki időnként. Am saját életével tanúsítja: „... nem létezik olyan seb, ami lassanként ne forna be a szeretet hatására”.

Tim Guénard ma a világ egyik leghíresebb Mária-kegyhelyének, Lourdes-nak a közelében él feleségével, Martine-nal és négy gyermekükkel. Házuk befogadja az élet elesettjeit, amíg újra képessé nem válnak arra, hogy folytassák életútjukat.

Fotó: Merényi Zita

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

PAJOR ANDRÁS ATYÁVAL EMLÉKEZTÜNK

A magyarság összetartozását jelképező szárnyaskereszt Nagyatádra érkezését követően, másnap Berzencére vittük a „Zöld sárkánnyal”. Útközben beszélgettünk, hogy méltó módon emlékezzünk meg június negyedikén az Összetartozás napjáról, a Trianoni békediktátum évfordulójáról.

Lóránt atya ötlete nyomán került látóköörünkbe Pajor András, Herminamezői plébános. A Herminamezői plébánia honlapján talált e-mail címre írtam egy meghívót, melyben felkértem András atyát, tiszteljen meg bennünket jelenlétével, mondja el gondolatait Nagyatádon a Magyarország emlékműnél. Rövid időn belül érkezett is a válasz, nagy örömmel vállalja. A kérése mindössze annyi volt, hogy megjelent könyveit értékecsítsük az érdeklődők számára. Az ünnepséget követően szép számmal fogytak a szellemi táplálékot nyújtó irományok, melyet András atya dedikált.

A rendezvény végeztével a Szentmisét szintén András atya celebrálta, melyből a prédikáció hanganyaga meghallgatható a plébánia honlapján. Mivel másnap saját plébániáján kellett helytállnia, így a Szentmisét követően egy rövid beszélgetés után haza indult. Aki hallotta András atyát, emelkedett lelkiülettal térhetett haza, aki nem vehetett részt a megemlékezésen, az Interneten lehetősége van megnézni, meghallgatni.

Fabián Zoltán

KÉSZ, KDNP

A link:

<https://www.youtube.com/watch?v=fEDYFIMLitM>

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTENEK

Mátyás Jánosné (Marika)

1953-ban születtem Nagyatádon.

Katolikus családban nőttem fel.

Két gyermekem van, három unokám. Amíg erőm engedi, segítem a templom körüli munkálatokat.

Bárcsak ott lehetnék a hittanosok zempléni táborában...

De mivel telik az egy hét?

Utazunk a „Dongóval”

Megismerkedünk a tájfutással...

Kalandozunk Terabithia földjén!

Vár a hófánkózás!

Megostromoljuk a füzéri várat! Hhhh...

Korfbalozunk!

Csobbanunk Sárospatakon!

Leánytábor: július 11-16. Füzér
Fiútábor: július 18-23. Kishuta
Szülői megbeszélés: május 27. 18.00 Kolostor, Hajnal Zénó terem
Jelentkezni indulásig lehet. Nem hittanosokat is szeretettel várunk!
További információ:
www.nagyatadi.plebania.hu

Kereszt-út

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520